

Prologue

**ไม่มีสักจะในหมู่โจรฉันใด ไม่มีความสัมพันธ์ยืนยาวในตัว
'ชนกัณฑ์' ฉันทัน...**

มันเป็นเหมือนคติเตือนใจสำหรับผม เมื่อวันใดที่ความสัมพันธ์เริ่มถล่มทลายมากขึ้น เมื่อนั้นผมต้องตีตัวออกหาก ห้ามรัก ห้ามผูกพัน

แค่คืนเดียว...แล้วพอ

แต่ถ้าคนไหนถูกใจหน่อย อย่างมากที่สุดก็แค่หนึ่งเดือน

เสียงเพลงดังก้องอยู่ในบาร์ใจกลางเมือง ผู้คนนับร้อยแออัดอยู่ที่นี้ บรรยากาศรอบตัวผมครึกครื้น เต็มไปด้วยสาว ๆ รัยล้อม ทว่าผมกลับไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย ถ้าเปลี่ยนจากผู้หญิงมาเป็นผู้ชายน่าจะให้อารมณ์ที่ต่างออกไปอีกแบบ และต่างในที่นี้คือต่างในแง่ดีด้วย

โอเค ผมเป็นเกย์นะ ง่าย ๆ

“นั่งเงียบเหียวนะ”

ผมเงยหน้าขึ้นมองท็อป เพื่อนสมัยมัธยมที่เหลือรอดเพียงไม่กี่คนของผม

“หาเป้าหมายใหม่ยังไม่ได้เหรอวะ”

“ไม่ได้หาเป้าหมายใหม่เว้ย แค่หาคนน่าสนใจต่างหาก”

“ไม่ต่างกันปะวะ ว่าแต่น้องธนูล่ะ เลิกกันแล้วเหรอ”

“ไม่ได้คบกันตั้งแต่แรกใหม่เพื่อน จะเรียกว่าเลิกได้ไงวะ”

ผมยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ สายตาดำบังเอิญไปเห็นใครคนหนึ่งกำลังนั่งจิบไวน์เช่นเดียวกัน สายตาเราสบกันโดยบังเอิญ ผมยิ้มให้เขาเพื่อสร้างโอกาสด้วยตัวเอง ทว่าเขาไม่ได้ยิ้มตอบ มองผ่านเลยไปเหมือนผมเป็นอากาศธาตุ แต่เชื่อไหมว่าทฤษฎีผีเห็นผียอมใช้ได้ผลเสมอ เหมือนจะน่าสนใจ

“จริงจังสักคนเถอะวะ อายุเท่าไหรแล้ว คงเล่นไม่กี่วันแล้วก็ทิ้ง ทำแบบนี้สนุกตรงไหนเนี่ย”

“จริงจังก็ไม่สนุกเหมือนกันนั่นแหละ มึงเองก็รู้”

“กูรู้ แล้วนั่นมองใครอยู่วะ” ท็อปหันไปมองตามสายตาผม ผู้ชายคนนั้นสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน ใส่กางเกงสแล็กสีดำเหมือนกับว่าเลิกงานเสร็จก็ตรงมาที่นี้ทันที โดยมีเวลาแค่พบบ้านเสื้อขึ้นอะไรทำนองนั้น เขานั่งคนเดียว แต่มีไวน์ขวดหนึ่งวางตั้งเป็นเจ้าของ

ไม่ธรรมดา

เขารู้ว่าผมกับท็อปกำลังมองไปที่เขา เขาเองก็ไม่ได้สนใจผมมากนัก หันไปมองทางอื่นแล้วยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ เชื่อได้เลยว่าผู้ชายคนนั้นกำลังมีปัญหาอย่างหนัก ไม่เรื่องงานก็เรื่องหัวใจ

“กูว่าจะไปทำความรู้จักสักหน่อย” ผมบอกท็อปแล้วลุกขึ้นยืน

“ฮะ สรุปลคือสนใจเหรอวะ”

ผมไหวไหล่แทนคำตอบ มุ่งหน้าไปยังโต๊ะกลมตัวเล็ก ๆ ของ

ผู้ชายคนนั้น ผมเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ใคร ๆ ก็ลงความเห็นว่าเป็นหน้าตาดี การศึกษาดี บ้านรวย มีรถขับ ดังนั้นไม่ว่าผมจะหมายตาใครไว้ มักจะไม่พลาดเป้า และคราวนี้ก็คงเช่นกัน

ยิ่งเขยิบเข้าไปมองใกล้ ๆ ผมก็ยิ่งเห็นความเครียดในแววตาของเขา เขาหันหน้ามาสบตาผมพอดีตอนที่ผมหยุดยืนหน้าโต๊ะของเขา

“หวัดดีครับ”

ผมเอ่ยทักสั้น ๆ ยกแก้วไวน์ที่ตัวเองถือมาด้วยเล็กน้อยเพื่อเป็นการเชิญชวน ถึงแม้จะเป็นท่าทีโบราณไปสักหน่อย แต่ก็เป็นอย่างน้อยก็รู้ว่าผมกำลังจะชวนเขาดื่ม

“สวัสดีครับ” เขาไม่ได้ทำอะไร ยิ้มทักทายผมตามปกติ

“ผมนั่งด้วยได้ไหม แก้อัฟฝั่งตรงข้ามคุณนะ”

เขาเหลียวตามอง “ได้สิ เชิญครับ”

ผมนั่งลงที่แก้อัฟฝั่งตรงข้ามเขา “ผมชื่อชนกันต์ครับ เรียกกันต์เฉย ๆ ก็ได้ แล้วคุณล่ะ”

“ผมชื่อกรณ์”

“ชื่อคล้ายกันเลยนะครับ กรณ์กันต์ กันต์กรณ์” ผมพูดพลางหัวเราะ ทว่าเขาไม่ขำด้วย “อ้อ ดีมดึกกว่าครับ แต่มีรูปภาพของเรา”

เขามองหน้าผมเหมือนจะตลกที่ผมหยิบยกเรื่องมีรูปภาพมาพูด ทั้งที่ใคร ๆ ก็รู๊วี่นี่จะเป็นมีรูปภาพเพียงไม่กี่ชั่วโมงแน่ ๆ

“คุณคิดยังไงมาชวนผมคุย” เขาเริ่มบทสนทนาก่อน ดูท่าจะเป็นคนพูดตรงใช้เล่น

“เห็นคุณนั่งคนเดียวไงครับ กลัวว่าจะเหงา” ผมยิ้ม ยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ “คุณมาคนเดียวเป็นเรื่องปกติเหรอ”

“นาน ๆ ทีนะ ไม่บ่อยหรอก”

เขาพูดตักคอผม ประมาณว่าถ้ามาเจอเขาคราวหน้าอีก ผมคงไม่มีโอกาสได้มานั่งคุยกับเขาสองต่อสองอย่างตอนนี้แล้ว

“อาฮะ” ผมมองหน้าเขาอย่างพินิจพิจารณา ดูท่าเขาน่าจะอายุมากกว่าผมราว ๆ สามหรือสี่ปี “ว่าแต่คุณทำงานอะไรหรือครับ ละลาบละลั้วกันไปไหม”

“ไม่หรอก” เขาส่ายหน้า “ผมเป็นหมอ”

“หมอ?” พุดกันตามตรงคือผมไม่เคยมีคู่ควรเป็นหมอมาก่อน ส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่เพื่อนแนะนำกันมาอีกที แล้วก็จบกันไป เพียงไม่กี่วัน

“แล้วคุณล่ะ”

“ผมเรียน ป. โทครับ บริหารนะ” ผมยิ้มตอบ

“งั้นเด็ก ป. โทอย่างคุณควรกลับบ้านไปทำทีสิสนะ”

ผมว่าเขาไม่ได้นั่งอย่างเดียว แต่เป็นคนชอบตบมุกด้วยคำพูดจริงจังด้วย

“ผมลืมนไปแล้วว่าทีสิสคืออะไร” ผมหัวเราะเบา ๆ ทำคางมองหน้าเขา “แล้วคุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ ถึงได้นั่งหน้าอมทุกข์แบบนี้”

“นี่คือประโยคชวนคุยของคนเพิ่งรู้จักกันหรือ”

จุกครับ แต่ผมไม่สนหรอก

“คุณนี่ปากคอใช้เล่นนะครับเนี่ย แต่ผมก็อยากได้อยู่ดีนะ ผมไม่ชอบเห็นใครทำหน้าตาเศร้า ๆ นะ มันไม่สดใสเอาซะเลย”

“แต่หน้าตาเศร้า ๆ ของผมก็ตึงดูดีให้คุณมาหาใช้ไหมล่ะ”

ผมหัวเราะร่วน ชักจะชอบคุณหมอรณขึ้นมาสเสียแล้วสิ

“ก็อาจจะใช่ล่ะครับ ชนแก้วดีกว่า” ผมชูแก้วไว้นไปตรงหน้าเขา เพื่อให้ชนแก้วกัน

“ถ้าคิดไม่ผิด คุณกำลังมอมผมอยู่”

“คิดไม่ผิดหรอกครับ ผมกำลังมอมคุณอยู่จริง ๆ”

ภรณ์ชนแก้วกับผม เราทั้งคู่ดื่มไวน์กันจนหมดขวด ไม่รู้ว่่านานเท่าไรที่ผมใช้เวลาอยู่กับชายแปลกหน้าคนนี้ แต่มันก็นานพอที่จะทำให้ที่อภินิหารกลับบ้านไปแล้ว และนานพอที่ผู้ชายตรงหน้าจะเริ่มเมมา ใบหน้าเขามีเลือดฝาด เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนคอแข็งเท่าไร คงเทียบอะไรไม่ได้กับผม

“คุณถามผมใช้ไหมชนกันต์” เสียงของภรณ์ทำให้ผมหันไปสนใจเขา “คุณถามผมใช้ไหมว่าทำไมถึงทำหน้าที่อวมฤกษ์แบบนี้”

ผู้ชายคนนี้เป็นพวกเมมาแล้วชอบเล่าหรือไง ที่ตอนถามไม่ยกเอ่ยปากตอบ

“ครับ ผมถามคุณ”

“ผมออกหัก”

ถูกแฝง นั่นเป็นหนึ่งในคำตอบที่ผมเดาไว้

“เขาคงโง่มากสินะที่ทิ้งคุณไปเนี่ย”

“ใครว่าเขาทิ้งผม”

อ้าว...

“งั้นคุณคงทิ้งเขา แต่รู้สึกผิดทีหลังนั่นสิ”

“เปล่า ไม่ใช่” ภรณ์ส่ายหน้า “เราไม่ได้คบกันด้วยซ้ำ แต่เรารู้จักกันมานานมาก ผมกับเขาเรียนหมอมาร่วมกัน แต่เขาหนีไปมีแฟนเด็ก อายุน้อยกว่าตัวเองตั้งเจ็ดปี”

ผมแค้นหัวเราะในลำคอ เพื่อนแอบรักเพื่อนั้นหรือ มันก็น่าจะเจ็บตั้งแต่เริ่มแล้วเนี่ย

“มีแฟนเด็กแล้วยังโง่ละ เด็กไม่มีหัวใจหรอกคุณ” ผมตอบไปอย่างนั้นเอง แต่เขากลับทำหน้าฉุนกึก สบตาผมด้วยแววตาแข็งกร้าว

“ที คุณพูดเหมือนร้อนตัวเลยซนกันดี ให้ผมย้าอีกทีใหม่ว่าผม
ไม่ได้หมายถึงคุณ”

“ไม่ต้องย้าหรือครับ เพราะผมไม่ได้ร้อนตัว”

เขาหัวเราะ “ตรงดี”

“เหมือนคุณแหละ”

เราทั้งคู่มีให้กันภายในบาร์แสงสลัว เสียงเพลงดังกึกก้อง
ไม่ได้ทำให้ผมได้ยินเสียงคนตรงหน้าเบาลงเลย ผมชวนเขาทำอะไร
สนุกๆ บางอย่างด้วยกันในค่ำคืนนี้... ค่ำคืนที่หอมล้อมด้วยผู้คน
มากมาย แต่มีเพียงคนตรงหน้าเท่านั้นที่จะผ่านคืนนี้ไปด้วยกันจน
เช้า

ไม่ว่าเขาจะตอบตกลงผมเพราะตัวเองเมา เียร์ตหนัก หรือว่า
อะไรก็แล้วแต่ แต่สุดท้ายแล้วเราทั้งคู่ก็ลงเอยด้วยกันที่คอนโด...
ของผม

Chapter 1

ผมไม่อยากรบ

ผมมองร่างใหญ่ของคุณหมอภรณ์ที่นอนเปลือยเปล่าอยู่ใต้ผ้าห่มผืนบางอย่างพิลึกพิจรรย์ เขาตัวเล็กกว่าผม แต่ก็ไม่ได้อ่อนแอหรือบอบบางแต่อย่างใด เขาไม่ใช่คนผิวขาวอะไรมากนัก แต่ดูสะอาดสะอ้านใช้ได้ เมื่อคืนผมได้สำรวจร่างกายของเขาหมดทุกส่วนแล้ว และผมก็ไม่ควรมาสำรวจด้วยตาเปล่าอีกครั้งในเช้าวันนี้ แต่ก็ห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ เพราะเขาค่อนข้างแปลกใหม่สำหรับผม ที่ผ่านมาผมเคยคบแต่กับคนตัวเล็ก ๆ อ่อนแอเหมือนลูกแมวอ่อนน่ารัก แต่พอได้มานอนกับคนร่างกายพอกัน มันก็ดูแปลกใหม่ไปอีกแบบ

ครืด...ครืด...

โทรศัพท์ของผมที่วางอยู่บนหัวเตียงสั่นเสียงดัง ผมรีบรุดไปหยิบมันมาถือไว้ก่อนจะกดรับ

“ไจธนู” ผมตอบรับเสียงแผ่ว กลัวจะทำให้คนที่นอนหมดแรงอยู่ตื่นเข้าเสียก่อน แต่สงสัยจะไม่ทันแล้วละ เพราะตอนนี้ภรณ์เริ่ม

ขยับตัวแล้ว

“พี่กัณฑ์อยู่ที่ไหนครับ!”

“พี่ก็อยู่คอนโดใจ มีอะไรหรือเปล่า”

“ไลน์ไปไม่ตอบ”

“ไม่ได้เชื่อมเน็ตไว้” ที่จริงเห็นข้อความของธนูตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว แต่ไม่มีเวลาตอบกลับ “แล้วตกลงมีอะไร”

“นูหิวข้าว”

“ก็ไปหาอะไรกินสิครับ มาบอกพี่ทำไมครับเนี่ย”

“ก็นูอยากให้พี่กัณฑ์พาไปนี่ครับ ไม่ได้หรอก”

“พี่ไม่ว่างครับ แค่นี้ก่อนนะนู”

“นูจะไปหาพี่กัณฑ์ที่คอนโดนะ”

“ฮะ มาทำไม ไม่ต้อง”

ไม่ทันที่ผมจะได้ปฏิเสธ ธนูน้อยของผมก็วางสายไปเสียแล้ว ผมเจอกับธนูที่มหาวิทยาลัยเมื่อสองเดือนก่อน เขาเป็นนักศึกษาชั้นปีสอง แต่เรียนคณะเดียวกับผมนี่แหละ ตอนนั้นเขามาพบอาจารย์ที่ปรึกษาในวันเสาร์พอดี เราสองคนจึงได้พบกันโดยบังเอิญ เรื่องของธนูนะช่างเถอะ เพราะคนที่ควรสนใจคือคนที่นอนอยู่บนเตียงของผมต่างหาก

“นี่ก็โหมงแล้ว”

“ตื่นแล้วเหรอคุณ ค่อย ๆ ลูกนะ มันคงเจ็บน่าดูเลย” ผมบอกภรณ์ ทว่าเขาไม่ยอมฟัง ลูกพรอดขึ้นมา นั่งตัวตรงเสียอย่างนั้น จนผมรู้สึกเจ็บแทน

“ผมถามว่านี่ก็โหมงแล้ว”

แต่ทำไมเขาดูไม่เจ็บไม่ปวดอะไรเลยวะ ถ้าคนเราโดนตีป้อมก็ควรจะเจ็บกันบ้างไม่ใช่หรือไง

“จะลืบโม่งแล้วคุณ แล้วนี่คุณไม่เจ็บอะไรเลยหรือ”

“เจ็บ? คุณจะให้ผมเจ็บอะไร” กรณ์ขมวดคิ้วจับ แต่พอนึกขึ้น
ได้โดยร้องอ้อเสียงดัง “คุณคิดว่าเป็นครั้งแรกของผมหรือ”

อืม ไม่น่าถาม...

“โอเค เราจะไม่พูดถึงเรื่องนี้”

“ผมขอใช้ห้องน้ำได้ไหม”

“เอาสิ ตามสบาย” ผมผายมือไปยังห้องน้ำซึ่งอยู่ทางซ้ายมือ
“จะยืมชุดผมไปก่อนก็ได้นะ เดี่ยวผมขับรถไปส่งที่บาร์เมื่อวาน”

เรื่องของเรื่องคือกรณีจอตรดตัวเองทิ้งไว้ข้างถนนตั้งแต่เมื่อ
คืนแล้ว แล้วผมก็ให้เขาติดรถมาด้วยเพราะเรามีจุดหมายปลายทาง
เดียวกัน

“แค่ไปส่งผมก็พอ ส่วนเรื่องชุดนะ ผมใส่ของเมื่อวานดีกว่า จะ
ได้ไม่ต้องมีเรื่องให้เอามาคืนอีก”

“นี่จะตัดขาดกันเลยว่่างั้น”

กรณีไหวไหล่ ผมจึงขี้เกียจซักไซ้อะไรให้มากความอีก โยน
ผ้าขนหนูไปให้เขา เขาเอามาผูกเอวแล้วลุกขึ้นยืน

“ผมขอจัดการตัวเองก่อนแล้วกัน รอแป๊บนึง”

ผมนั่งรอกรณีอาบน้ำแต่งตัวที่โซฟาในห้องรับแขก กดเปิดไลน์
ธนดูแล้วก็กดออก ไม่นานเสียงออกหน้าประตูก็ดังขึ้น ผมรู้ได้ทันที
ว่าเป็นธน เขาอยู่คอนโดไม่ไกลจากผมเท่าไร กะเวลาเดินทาง
คร่าว ๆ ก็ประมาณลืบห้านาทีนี่แหละ

ออก...

เสียงออกดังรัวเหมือนคนกดหมดความอดทนที่จะรอแล้ว
ผมลุกไปเปิดประตู แล้วก็เห็นว่าเป็นธนจริงๆ

“มาเร็วจัง” ผมเปิดประตูให้กว้างขึ้นเพื่อให้ธนเดินเข้ามาในห้อง

เขากวาดตาไปทั่วห้องผมแล้วหันขวับมามองหน้า

“เมื่อคืนพี่กันตันนอนกับใครครับ”

“ธนูหมายความว่าไง”

“ก็พี่ไม่ยอมตอบไลน์ธนู นูเลยทักไปหาพี่ที่ออฟแทน”

โห น่ากลัวฉิบหาย นี่ขนาดไม่ใช่แฟนกันยังตามจิกขนาดนี้ แล้วถ้าเป็นแฟนกันขึ้นมาจริง ๆ จะน่ากลัวขนาดไหน ผมทำท่าจะอ้าปากตอบธนู แต่เสียงใครบางคนดังขึ้นจากหน้าห้องนอนเสียก่อน

“ผมอาบน้ำเสร็จแล้ว”

มาทันเวลาพอดี ไม่ต้องตอบคำถามธนูแล้วเสีย

“ใครครับพี่กันต์”

ผมกระแอมเบา ๆ เดินไปอยู่กึ่งกลางระหว่างภรรยากับธนู

“นี่หมอกรณ์ เพื่อนพี่เอง” ผมหันไปทางภรรยา “ส่วนนี่ธนู รุ่นน้องที่มหา’ลัย”

“เพื่อนหรือครับ” ธนูขมวดคิ้วมองภรรยาตั้งแต่หัวจดเท้า มองกันด้วยสายตาแบบนี้ก็เอาผิดมากะชวงภรรยาเลยเถอะ

“ไม่ว่าใครจะอยู่ในห้องพี่ก็เป็นเพื่อนที่ทุกคนนั้นละ เอาเป็นว่าเดี๋ยวพี่ไปส่งพี่ภรรยา ก่อน แล้วเราค่อยมาคุยกัน โอเคนะ” ผมตบป้าธนูสองสามที

“แต่ว่าพี่กันต์...”

“คราวนี้พี่ให้หนูเลือกร้านอาหารเลย เดี่ยวพี่ตามไป”

“แล้วทำไมพี่ต้องไปส่งเพื่อนพี่ด้วยล่ะครับ” ธนวยังคงตั้งคำถามเห็นตัวเล็ก ๆ แบบนี้แต่เอาเรื่องไร้สาระ

“พี่ภรรยาไม่มีรถนะสิ เดี่ยวพี่มา”

“แต่ว่าธนู...”

ภรรยากระแอมขัดจิ้งหระ “คุณอยู่ดูแลน้องคุณเถอะ เดี่ยวผม

นั่งแท็กซี่ไปเอง”

พูดจบก็เดินไปทางประตูทางออกทันที ผมเข้าไปคว้าแขน
กรรมไวก่อนที่เขาจะออกไปจากอาณาเขตของผม

“เดี๋ยวผมไปส่ง”

กรรมไวก่อนทำอะไร ผมจึงเหลือบตามองรถแล้วส่งเขาเป็นรอบ
ที่สอง...หรือรอบที่สามเนียแหละ

“ไปรอที่ร้านอาหารก่อนนะ ถึงแล้วก็ส่งโลเกชั่นมาให้พี่”

รถมองผมอย่างไม่ค่อยพอใจนิดหน่อย แต่ก็ยอมพยักหน้า
หงิก ๆ แล้วเดินออกจากห้องผมไป พอเหลือผมกับกรรมสองคนแล้ว
ผมจึงปล่อยแขนเขา

“ไปคุณ เดี่ยวผมไปส่ง”

**ผมไม่ได้เป็นห่วงกรรม...ไม่ได้ห่วงทั้งเรื่องความรู้สึกและ
ความปลอดภัยใด ๆ ทั้งสิ้น**

ผู้ชายที่ดูภายนอกกว่าออกสามศอกอย่างกรรมไม่มีอะไรให้ต้อง
เป็นห่วง ไม่มีใครมาทำอันตรายเขาได้อยู่แล้ว แต่ที่ผมต้องไปส่งเขา
ที่บาร์ก็เพราะตัวเองไม่อยากรู้สึกผิด ที่ตอนพามาที่คอนโดยังพา
มาได้ แต่พอบรรลุจุดประสงค์แล้วก็ปล่อยให้นั่งแท็กซี่กลับบ้าน
แบบนี้มันดูไม่แฟร์กับกรรมสักเท่าไร

“นั่นแฟนคุณหรือ” กรรมถามขณะนั่งอยู่ในรถของผม “ตัวเล็ก
น่ารักดี”

“เปล่า” ผมส่ายหน้า สายตาจับจ้องถนน “แค่รุ่นน้อง”

“รุ่นน้องที่นอนด้วยกันได้ แบบนี้ใช่ไหม”

ผมหัวเราะร่วนกับคำพูดนิ่ง ๆ ของเขา “ก็ประมาณนั้นแหละ
ทำเป็นรู้ทันผมนะคุณเนีย”

“หึ รู้ไม่ทันก็แปลก”

ผมหัวเราะในลำคอ ตั้งหน้าตั้งตาขับรถไปเรื่อย ๆ จนถึงบาร์
เมื่อคืน

“รถคุณคันไหนครับ”

“จอดตรงนี้ได้ รดสีขาวคันนี้นั่นนะ”

ผมมองตามสายตากรรณ เห็นรถโตโยต้าแคมรี่สีขาวจอดอยู่
ตรงหน้า ผมเข้าไปจอดต่อท้ายรถของกรรณ ได้ยินเขาพูดเบา ๆ ว่า
ไม่ต้องเข้าจอดก็ได้ แต่ผมไม่ยอมฟัง ผมมีเรื่องอยากคุยกับเขาต่อ
อีกนิดหน่อย เลยต้องจอดให้เป็นระเบียบ พอรถจอดสนิท กรรณก็
ทำท่าจะเปิดประตูลงจากรถ

“งั้นผมไปละนะ ขอบคุณมากที่มาส่ง”

“เดี๋ยวดิคุณ” ผมคว้าแขนเขาไว้

“อะไร” กรรณมองมือผมซึ่งจับแขนเขาอยู่ ผมจึงต้องรีบคลาย
มือออก

“พูดตรง ๆ เลยนะ ผมว่าผมถูกใจคุณแล้วอะ”

“ฮะ คุณกำลังขอผมเป็นแฟนเหรอ”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น” ผมส่ายหน้าปฏิเสธ ไร้อารมณ์ไปหาก
จะขอคนที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงเป็นแฟน “ผมแค่ไม่อยาก
จับกับคุณแค่นั้นเดียว”

กรรณยังมองหน้าผมด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ ผมจึงอธิบายต่อ

“อย่าเพิ่งคิดกับผมในแง่ร้ายนะครับคุณหมอ ผมก็แค่อยากมี
ความสัมพันธ์กับคุณแบบ Friends with benefits นะ เราไม่ได้เป็น
แฟนกัน ผมให้อิสระคุณเต็มที่ คุณให้อิสระผม เรายังเป็นเพื่อนกัน
อยู่ไม่ต้องหึงไม่ต้องหวงกัน อะไรแบบนี้”

กรรณแค้นหัวเราะ “คุณมันประสาท”

เป็นคำดำที่เจ็บปวด

“เฮ้ย อะไรกัน ผมนึกว่าคุณจะพอใจอะไรแบบนี้ซะอีก”

“ผมกับคุณนะ One-night stand ก็พอแล้ว”

“อย่าใจร้ายนักสิคุณ”

“ผมไม่อยากจะมีปัญหาเกี่ยวกับน้องนูน่าของคุณหรือคนะชนกันต์”

“เขาชื่อธนู” ผมบอก “อีกอย่างธนูกับผมก็กำลังจะจบกันเร็ว ๆ นี้ด้วย ผมไม่อยากจะให้คุณปฏิเสธผมเพียงเพราะไม่อยากจะปัญหากับธนู”

“ทำไมคุณถึงจะจบกับน้องเขาเร็วแบบนั้นล่ะ ดูทำธนูจะยังตัดใจจากคุณไม่ได้นะ”

“ไม่อยากจะผูกพันไง ทั้งผม ทั้งธนู เดือนเดียวกำลังดี”

กรรมปรายตามองผมด้วยสีหน้าที่เหมือนอยากจะทำอะไรผมเสียเต็มประดา “ไม่ละ เชิญคุณไปหาคนอื่นป้ายหน้าเถอะ”

กรรมเปิดประตูลงจากรถผม ผมรีบยื่นมือเข้าไปดันประตูรถไว้ก่อนที่เขาจะปิดมันลง “ผมนึกว่าเมื่อคืนคุณพอใจกับมันซะอีก”

“ก็พอใจอยู่”

“แต่ไมโอเคกับผมเนี่ยนะ ผมไม่ได้บังคับให้คุณมารักซะหน่อย เพราะผมเองก็ไม่รักคุณเหมือนกัน เราแค่อยู่ด้วยกันในวันที่เราต้องการใครสักคน”

กรรมมองลอดเข้ามาในดัวร์รถ สายตาจมจ่อมอยู่กับความคิดที่ผมไม่อาจรู้ได้ ทว่าความเจ็บที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นถือเป็นโอกาสที่ดี บางทีเขาอาจจะกำลังโอบอ้อมผ่อนตามไปกับผมก็ได้ มันทำให้ผมนึกว่าปลากำลังจะกินเบ็ด

“ไม่ละ ผมยังยืนยันคำเดิมนะชนกันต์”

“...”

“แค่คืนเดียวก็พอแล้ว”

แล้วภรณ์ก็ปิดประตูรถผมดั่งปัง ทิ้งให้ผมนั่งเหวออยู่ในรถ กับความรู้สึกหน้าแตกห่อไม่รับเย็บ...เฮอะ ปลาตัวโตทิ้งเบ็ดแล้ว ว่ายน้ำหนีผมไปแล้ว

แล้วมันก็น้อยครั้งมากนะที่ผมจะเอ่ยชวนใครให้เข้าลัทธิ Friends with benefits กับผม แถมเขายังเป็นคนแรกด้วยที่ปฏิเสธ ข้อเสนอนี้ ใจเขามั่นทำด้วยอะไรกัน

ไม่ได้ขอให้มารักเสียหน่อย จะปฏิเสธไปถึงไหนก็ไม่รู้!

Tanu: อยู่ไหนแล้วครับพี่กันต์

Tanu: นูรอนานแล้วนะ

ผมร้วนัวพิมพ์ตอบธนูไป

Chonnakan: รถติดครับ

Chonnakan: ถ้าอาหารมาแล้วกินก่อนได้เลย ไม่ต้องรอ

ผมโกหก โยนโทรศัพท์ไว้บนเบาะรถข้าง ๆ แล้วเหยียบคันเร่ง ตามรถโตโยต้าคันวีซีขาวไปติด ๆ มันเป็นรถของภรณ์ ผมแค่อยากรู้ว่าเขาจะไปไหนต่อ อยากรู้กิจวัตรประจำวันของเขา เพื่อที่ผมจะได้ตามไปเช็คบิลให้ถูกที่ แล้วในที่สุดผมก็ตามเขาไปจนถึงคอนโด

เจอแล้ว คอนโดของเขา

ผมวนรถกลับอย่างอารมณ์ดี ไม่ตามติดเขาไปวันนี้หรอก เพราะยังไงผมคงเข้าไปหาเขาที่คอนโดไม่ได้ ผมไม่มีคีย์การ์ด ไม่ได้เป็นบุคคลที่ถูกเชิญให้ขึ้นไป แต่เอาเถอะ เรื่องของผมกับภรณ์ คงไม่ลงเอยภายในวันสองวันนี้แน่ ๆ ผมรอได้ ไม่รีบร้อนอะไร

ร้านอาหารที่ธนูรอผมอยู่ในห้างสรรพสินค้า

“พี่กันต์ ทางนี้ครับ!”

ทันทีที่ผมผลักบานประตูร้านอาหารเข้าไป เสียงสดใสของธนู ก็ดังแว่วขึ้นทันที ผมหันไปมองตามเสียงเรียก ถึงได้เห็นเขายืน โบกไม้โบกมืออยู่

“รอพีนานไหม”

“นานเท่าไรก็รอได้”

ผมนั่งลงตรงข้ามธนู “แล้วนี่ยังไม่ได้กินอะไรอีกเหรอ ไหนบอก ว่าหิวไง” ผมพยักพืดไปทางจานอาหารที่ยังไม่พร้อมไปเลยสักนิด

“ก็อยากรอกินพร้อมพีนีมากกว่านี่ครับ”

หนึ่งในข้อดีของธนูคือเป็นคนขี้อ่อน แต่ข้อเสีย ผมขอไม่พูด ถึงแล้วกัน

“งั้นก็กินกันเถอะ” ผมยกมือเรียกบริกร “ช่วยเสิร์ฟข้าวด้วย ครับ”

ใช้เวลากินข้าวประมาณยี่สิบนาทีผมก็เริ่มอึด ธนูกลืนจุกดก กระเพาะปลาผัดแห้งมาให้ผมเมื่อเห็นว่าผมเริ่มไม่ตักอาหารแล้ว

“พอแล้วธนู พี่อึดแล้ว”

“พี่กัณฑ์กินน้อยจังนะครับวันนี้ อาหารที่นูสั่งไม่ถูกปากพี่เหรอ”

“เปล่าหิวออก พี่ไม่ค่อยหิวเฉย ๆ” ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดดู เวลา “นูนั่นแหละ บ่นหิวไม่ใช่เหรอ กินสิ ไม่ต้องตักให้พี่แล้ว”

“นูก็อยากให้พี่กัณฑ์กินด้วย”

ผมเหลือบตาขึ้นมองธนู วันนี้เขาดูแปลกไป ถึงปกติธนูจะเป็นคนขี้อ่อนและช่างเอาใจ แต่ในวันนี้มันไม่ใช่ เขาเหมือนรู้ว่าผม กำลังจะเขี่ยเขาทิ้งในไม่ช้า เลยพยายามทำตัวดีขึ้นเพื่อให้ผมเปลี่ยน ใจ

“พี่กัณฑ์กินอีกนะครับ” ธนูตั้งท่าจะตักอาหารใส่จานผมอีก คราวนี้ผมรีบชิงพูดขึ้น ทำให้คนตัวเล็กตรงหน้าถึงกับชะงักกึก

“ธนูกินเออะ ถ้ากินเสร็จแล้วพีมีเรื่องจะพูดด้วย”

คำพูดของผมกลายเป็นระเบิดเวลาไปในทันที ธนูก้มหน้ากินข้าวโดยไม่ปรึกษาพูดอะไรอีก ใบหน้าแดงก่ำคล้ายกับจะร้องไห้อยู่ รอมร่อ ผมพ่นลมหายใจออกมา รู้สึกอึดอัดทุกครั้งเมื่อถึงเวลาต้องตัดขาดความสัมพันธ์แบบนี้ ผมขังใจเรื่องที่จะเลิกติดต่อกับธนูมาเป็นสัปดาห์แล้ว แน่ใจว่าก่อนที่จะผมจะเจอกรรมเสียอีก

ธนูเป็นคนแรกที่ผมคลุกคลีด้วยนานที่สุด และผมจะไม่ปล่อยให้มันนานกว่านี้แล้ว

พอธนูกินข้าวเสร็จ ผมเรียกบริกรมาคิดเงิน จัดการจ่ายค่าอาหารเสร็จสรรพก็พาเขาออกมาจากร้าน

“พีว่าเราไปคุยกันในรถดีกว่าเนอะ”

“เอ่อ ผมอยากไปเดินเล่นก่อนอะครับ”

ผมพยักหน้าตกลง ทำทางแบบนี้คงรู้อยู่แล้วว่าผมอยากจะทำอะไร “เดินแค่แป๊บเดียวนะธนู พีต้องกลับไปทำทีลิสต์ต่อ”

ผมเดินเล่นในห้างสรรพสินค้าเป็นเพื่อนธนูประมาณหนึ่งชั่วโมงได้แล้ว ซื่อตรงทำให้เขาไปคู่อื่นเพราะเห็นเจ้าตัวอยากได้ “ไปร้านนั้นก่อนอะครับพีกันต์”

ธนูเตรียมจะลากผมเข้าไปในร้านเสื้อผ้าแบรนด์ดัง ผมไม่มีปัญหาอะไรหรอกหากเขาอยากซื้ออะไรขึ้นมาอีก แต่ปัญหาก็คือผมไม่ชอบการประวิงเวลาแบบนี้เลย

ผมดึงแขนธนูไว้ “นู พีว่าเราต้องคุยกันแล้วนะ”

“แต่พีกันต์ครับ นูยังไม่ได้ดูร้านนั้นเลย...”

“พีไม่อยากจะเดินห้างแล้วนู พีเหนื่อยแล้ว”

ธนูเงยบ่าไปอึดใจหนึ่ง ก่อนจะยอมพยักหน้าให้ผมด้วยท่าทางจ้อยสนิท เห็นธนูมีท่าทางแบบนั้นผมก็ไม่ค่อยสบายใจเท่าไร แต่

ขึ้นเรื่อยๆ ต่อไป ผมกลัวว่าตัวเองจะตกหลุมพรางเด็กเข้าสักวัน อีกอย่างคือธนูตกหลุมพรางของผมไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วด้วย ต้องรีบจุดเขาขึ้นมาสู่โลกแห่งความจริงก่อนที่อะไร ๆ มันจะสายไปกว่านี้

ผมพาธนูมาที่รถ ไม่อยากคุยกับเขาเรื่องตัดขาดกันที่ร้านอาหารหรือแม้แต่ในห้างสรรพสินค้า ผมกลัวว่าเขาจะร้องไห้ แล้วผมจะกลายเป็นผู้ใหญ่วิ่งแกเด็ก

“พี่จะพูดตรง ๆ กับนูเลยนะ” ผมสตาร์ตรถ เปิดแอร์

“ครับ” ธนูก้มหน้างุด

“พี่ไม่ต้องการนูแล้ว”

ธนูเงยหน้าขึ้นสบตาผม ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยหยาดน้ำใส ๆ ที่พร้อมจะร่วงลงมาได้ทุกเมื่อ

“พี่กัณฑ์จะตัดขาดกับนูแบบนี้จริง ๆ เหรอ”

“พี่ว่าเราคุยเรื่องนี้กันรู้เรื่องตั้งแต่ก่อนที่นูจะตกลงนอนกับพี่แล้วนะ” ผมพ่นลมหายใจ “เราคุยกันแล้วว่าเราไม่ผูกมัดกันใช่ไหมแล้วพี่ก็บอกนูตั้งแต่แรกแล้วว่าพี่ให้เวลานูมากที่สุดแค่เดือนเดียว”

“...”

“มันก็ตามตกลงแล้วไง”

“ก็ในเมื่อพี่โอเคกับนู นูก็โอเคกับพี่ ทำไมเราไม่คบกันไปเลยล่ะครับ ไม่เห็นต้องมีเวลาตายตัวอะไรแบบนี้เลย” ธนูเริ่มอแง “นูไม่เข้าใจพี่เลยอะพี่กัณฑ์ ทำไมต้องปิดโอกาสนูด้วย”

“มันไม่ได้ง่ายแบบนี้ไงนู ถ้าพูดไม่รู้เรื่องก็ไม่ต้องมาเจอกันอีกเลย แบบนี้ดีกว่าไหม”

“พี่กัณฑ์” ธนูจับแขนผมไว้พลางส่ายหน้า “นูอยากอยู่กับพี่กัณฑ์นะ”

“นุครับ ฟังพินะ ต่อให้หนูคือที่จะอยู่กับพี นอนกับพีต่อไป
 ยังไงซะพีก็ไม่คบเราเป็นแฟนอยู่ดี มันดีแล้วหรือกับการจมปลักอยู่
 กับคนที่ไม่ได้รักหนูแบบพินะ”

“นุรักพีไปแล้วไง”

“แต่เราตกลงกันแล้ว ตกลงว่าเราจะไม่รักกัน เราแค่พอใจที่จะ
 นอนด้วยกัน เป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ” ผมจ้องลึกเข้าไปในดวงตา
 ชุ่มน้ำของธนู “ไปหาคนอื่นเถอะ คนที่เขารักนุ”

“พีกันต์”

“ลงจากรถพีได้แล้วครับ”

ผมเบือนหน้าหนีธนู เขานั่งนิ่งอยู่ในรถของผมครู่หนึ่งก่อนจะ
 ยอมลงจากรถไป ผมขับรถออกไปจากลานจอดรถของห้างสรรพ-
 สินค้าโดยไม่ได้เหลียวหลังไปมองธนูอีก ไม่อยากเห็นว่าเขากำลัง
 ร้องไห้หรือสาปแช่งผมอยู่ อันที่จริงมันไม่ใช่ความผิดผมเลยนะ เรา
 เคยเรื่องนี้กันรู้เรื่องแล้วตั้งแต่ก่อนที่ธนูจะยอมนอนกับผม แล้วเขาก็
 ตอบตกลง ไม่มีข้อกังขาใดๆ กับเงื่อนไขนี้แม้แต่บ่อย ฉะนั้นการที่
 ผมจะตีตัวออกหากในวันที่เกินลิมิต ผมก็สามารถทำได้ ไม่ผิดกติกา
 ใดๆ

Chapter 2

ผมมีตัวประกัน

ผมกลับมาที่ห้อง นั่งพิมพ์วิทยานิพนธ์ต่อได้ไม่ถึงครึ่ง ชั่วโมงก็ต้องทิ้งตัวลงบนเตียง สายตาเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่าง สีดำวางอยู่บนโต๊ะข้างๆ

อาชะ โทรศัพท์ของคุณหมอกกรรม!

ลืมไว้หรือไง หาเรื่องอ่อยกันชัดๆ

ผมคิดว่าโทรศัพท์มาดูพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ น่าแปลกที่เขา ไม่ได้ล็อกหน้าจอไว้ด้วยรหัสหรือเฟซไอดี ผมจึงถือวิสาสะกดดูข้อมูล ในโทรศัพท์เขา มีสายไม่ได้รับห้าสาย เดว่าน่าจะเป็นคุณหมอกกรรม ที่ตั้งใจจะโทร. มาขอโทรศัพท์คืนจากผมนั่นแหละ ใครจะให้คืนง่าย ๆ ละ ลืมไปแล้วหรือไงว่าเมื่อเข้าปฏิเสศผมอย่างไรเยื่อใยขนาดนั้นนะ

ผมใช้โทรศัพท์ของกรรมโทร. เข้าเบอร์ตัวเอง แล้วกดดูอัลบั้ม รูปของเขาอย่างคนนิสัยไม่ดีเท่าไร รูปถ่ายที่เขาเซฟไว้ไม่ค่อยมีรูป ของตัวเองเลย มีแต่รูปของใครก็ไม่รู้ สงสัยจะเป็นของคนที่เขาเพื่อ ถึงเมื่อคืน

ผมปลดล็อกหน้าจ่อีกครั้ง นอนมองเพดานห้องตัวเองเพียง นิดเสี้ยวโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน ไม่ใช่โทรศัพท์ผม แต่เป็นโทรศัพท์ ของกรณ์

“ว่าไงครับ” ผมกดรับ

“ชนกันต์ นี่ผมเองนะ กรณ์”

“คิดถึงผมหรือคุณ หรือว่าจะเปลี่ยนใจเรื่องนั้น”

ผมได้ยินเสียงถอนหายใจของอีกฝ่าย

“คุณรู้อยู่แล้วว่าผมโทร. มาหาคุณทำไม”

“โทษทีครับ ผมไม่รู้”

“คุณนี่มัน...” กรณ์เว้นช่วง “ผมอยากได้โทรศัพท์ของคุณคืน”

“ได้ดี ผมยังไม่ได้เอามันไปจำหน่ายอยู่แล้ว”

“ดีก็ หน่อยผมจะเข้าไปหาคุณที่คอนโดละกัน ทำตัวให้ว่าง ด้วยล่ะ”

“ไม่ต้อง เดี่ยวผมเอาไปให้คุณเอง ไม่ต้องเข้ามา”

“ผมเลิกดีกันชนกันต์”

“คุณเห็นผมเป็นเด็กห้าขวบ ต้องเข้านอนก่อนสามทุ่มหรือ ครีบกคุณหมอ”

“งั้นก็ตามใจ”

“แต่คุณต้องพาผมไปเลี้ยงข้าวด้วยนะ โอเค”

“ผมเข้าไปเอาเองดีกว่า”

“ผมบอก รปภ. หน้าคอนโดให้จับคุณโยนออกไปแน่ ถ้า คุณมาอะ” ผมขู่ ที่จริงแค่จะหาเรื่องไปกินข้าวกับกรณ์เท่านั้น “เงียบ แบบนี้แสดงว่าตกลง คุณอยู่โรงพยาบาลไหน เดี่ยวผมไปรับ”

“นัดเจอที่ร้านเลยดีกว่า”

“ผมบอกว่าคุณจะไปรับไงครับ” ได้ที่ที่ต้องขู่เข้าไว้

“คุณนี่ถนัดทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่หรือไง” เขาว่า
ผมหัวเราะเบา ๆ

“บอกโรงพยาบาลคุณมาสิกรรม์”

และเขาก็บอกชื่อโรงพยาบาลกับผม เขาไม่กล้าขี้ใจผมหรอก
เพราะตอนนี้ผมมีตัวประกันอยู่ในมือ

ผมนั่งรอกรรม์ที่ร้านกาแฟในโรงพยาบาลตั้งแต่สองทุ่ม จน
ตอนนี้ป่าเข้าไปสองทุ่มครึ่งแล้ว เขาก็ยังไม่โผล่หัวมา จนมอคคาผม
หมดไปครึ่งแก้วแล้วนั่นละ เขาจึงโทร. เข้าเครื่องตัวเอง

“คุณอยู่ไหน”

“ร้านกาแฟตรงคลินิกทันตกรรมครับ”

“รอตรงนั้นแหละ เดี่ยวไปหา”

ไม่นานร่างสูงก็เดินเข้ามาหาผม วันนี้เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้า
อ่อนกับกางเกงสแล็กสีดำตามเดิม

“ชุดเมื่อก่อนเหวอคุณ” ผมแก้งถาม ที่จริงก็รู้อยู่แล้วว่าเขา
คงมีแบบนี้หลายตัวในตู้เสื้อผ้า

“ตกลงไหม”

ผมไหวไหล่พลางยิ้มหวาน “ไม่ตกลงหรอก กาแฟไหมครับ” ผม
ยื่นแก้วมอคคาไปให้เขา แต่เขาส่ายหน้า

“คุณกินกาแฟตอนนี้ แล้วจะนอนตอนไหนไม่ทราบ”

“คืนนี้ผมว่าจะทำที่ลิสนะ ได้ไปไว้ก่อน จะได้ตาค้างสู้กับมัน”

เขาพยักหน้ารับรู้ “โทรศัพท์ผมล่ะ”

เขายื่นมือมาขอสมบัติของเขาคืน แต่ถ้าผมคืนให้เขาตอนนี้
ผมจะมีหลักประกันอะไรมามัดตัวเขาให้ไปกินข้าวกับผมล่ะ

“ยังไม่ให้ จะแยกกันเมื่อไหร่เดี๋ยวผมคืนให้คุณเอง คุณหมอ”

“นี่คุณกลัวผมจะเบียดวันดละสิท่า ผมไม่ใช่คนแบบนั้นเสียหน่อย ตกลงกับคุณไว้แล้ว ยังไงผมก็ต้องไป”

ผมทำหน้าที่เบ้ใส่ภรณ์ “ไม่มีอะไรยืนยันคำพูดของคุณเสียหน่อย นี่ครับ เดี่ยวผมค่อยคืนให้คุณนั่นแหละ ไปกินข้าวกันเถอะ ผมหิว ไล่จะขาดอยู่แล้ว”

ผมเดินนำภรณ์ออกมายังลานจอดรถ พาเขาไปยังห้างสรรพสินค้าที่อยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลเท่าไร เดินเลือกร้านอาหารกัน อยู่พักหนึ่ง เราจึงได้ข้อสรุปว่าจะกินอาหารญี่ปุ่น

“ไปเถอะคุณ” ผมเตรียมจะขยับเท้าเข้าไปในร้าน ทว่าภรณ์ เอาแต่มองเข้าไปในร้านก่อนจะดึงมือผมไว้

“ผมว่าเราไปร้านอื่นกันดีกว่า”

“ทำไมครับ” ผมมองตามสายตาเขา เห็นผู้ชายสองคนนั่งกินอาหารกันอยู่ในร้าน “นั่นเพื่อนที่คุณแอบชอบใช่ไหม”

เดาไม่ยากเลย ตั้งใจจะหลบหน้าเขาขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่เจ้าหนี้ ก็คงเป็นคนรักเท่านั้นแหละ

“อือ” เขาตอบเบา ๆ “คนเสื้อสีครีมนะเพื่อนผมเอง แต่คนที่ใส่ชุดนักศึกษาเป็นแฟนเด็กของเขา”

ผมนึกซัน ที่แรกไม่ได้คิดอะไรมากกับคำว่าแฟนเด็กที่ภรณ์ เคยเล่า ผมรู้ว่าพวกเขาอายุห่างกันเจ็ดปี แต่ไม่คิดว่าเจ็ดปีในที่นี้ อีกฝ่ายจะยังเรียนอยู่ ป. ตรีและใบหน้าอ่อนเยาว์ขนาดนั้น

“เด็กขนาดนี้เอง ถึงว่าล่ะ คุณดูอิจฉาเขามากเลย”

ภรณ์หรีตตามองผม “ถ้าผมจะอิจฉาเด็กนั้น ก็อิจฉาตรงที่เขา ได้คบกับเพื่อนผม ไม่ได้อิจฉาที่เขาอายุน้อยกว่ามาก”

ผมหัวเราะ

“ไปร้านอื่นเถอะซนกันดี ก่อนสองคนนั้นจะเห็นผม”

กรรมทำท่าจะขยับเท้าไปอีกทาง ผมรีบคว้าแขนเขาไว้
 “เดี๋ยวดี แต่ผมอยากกินอาหารญี่ปุ่น”
 “เชิญกินไปคนเดียวเถอะ ผมจะไปร้านอื่น”
 “ทำไมต้องป๊อดขนาดนี้ด้วยนะกรรม” ผมแก้งเข้าแห่ย์ ไม่
 คิดว่าจะได้ผลถึงขนาดกรรมหันขวับมามองหน้า “นี่คุณป๊อดจริง ๆ
 ใช่ไหมเนี่ย”

“เปล่า ผมไม่ได้ป๊อด แล้วก็อย่าคิดว่าการยุแบบเด็ก ๆ ของ
 คุณจะใช้ได้ผลกับผมนะ”

“ได้ผลไม่ได้ผล ผมไม่รู้หรอก แต่โทรศัพท์มือถือของคุณอยู่
 กับผม ถ้าไม่ตามเข้ามา ก็อย่างน้อยเจอกันใหม่พรุ่งนี้แล้วกัน บาย”

ผมเดินเข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่น เหลือบมองด้านหลังเพียง
 นิดก็เห็นกรรมสาวเท้าตามเข้ามา มุมปากผมกระตุกยิ้มทันใด เลือก
 ใต้ที่ใกล้กับเพื่อนของเขาให้มากที่สุด และ...

“อ้าว กรรม!” เพื่อนเขาเห็นกรรมแล้ว

“โง่ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

ทักทายแบบนั้น ดูปราดเดียวก็รู้แล้วว่าประหม่า

ผมเดินเข้าไปขานบข้างกรรม ยิ้มให้คนที่นั่งอยู่ทั้งสองคน จน
 ฝ่ายนั้นต้องถามก่อน

“มึงมากับใครเนี่ย” คนใส่เสื้อเชิ้ตสีครีมถาม

“อ้อ นี่ชนกันดี”

“แฟนคุณกรรมครับ” ผมแทรกขึ้นทันทีที่กรรมพูดจบ เล่นเอา
 กรรมหน้าเหลือไปเลย แต่ก็ยอมตามน้ำไปกับผม คนใส่เสื้อเชิ้ตสีครีม
 ดูประหลาดใจไม่น้อย แต่ก็ยิ้มกว้างเหมือนจะร่วมยินดีปรีดากับ
 เพื่อนด้วย

“ไม่บอกคุณเลยนะว่ามึงมีแฟนแล้ว แต่ก็ดีใจด้วยเพื่อน”

“อ้อ”

“หิวข้าวแล้วครับภรณ์ ไปหาโต๊ะนั่งกันเถอะ” ผมว่าอย่างนั้น จับแขนเขาไปด้วย “นี่ผมต้องรอก่อนกว่าจะเลิกตั้งหลายชั่วโมงนะ หิวจนจะกินคุณได้ทั้งตัวอยู่แล้วเนี่ย”

“เลิกโวยวายเถอะน่าชนกันดี” เขาเอ็ดผมเสียงต่ำ แต่มั่นกลับทำให้ผมขำหนักกว่าเดิม “งั้นกูไปก่อนนะหมอ ไว้เจอกันใหม่”

“โอเค”

พออีกฝ่ายตอบรับ ภรณ์จึงเดินนำผมไปที่โต๊ะซึ่งอยู่มุมสุดของร้านและไกลจากโต๊ะของเพื่อนเขาพอสมควร

“ไม่เห็นต้องมานั่งไกลขนาดนี้เลยนี่ครับ”

“เหอะ” เขาสบถ “ผมเป็นแฟนคุณเธอ ไหนว่าไม่ชอบผูกมัดไง”

“ผมแค่เอาคืนแทนคุณเฉย ๆ ไม่ได้อยากเป็นแฟนกับคุณจริง ๆ เสียหน่อย” ผมไหวไหล่ “ผมช่วยคุณอยู่นะเนี่ย ไม่อยากให้ไปยื่นร้องให้ต่อหน้าคูรักรหวานแหววสองคนนั้น”

ภรณ์ส่ายหน้าเบา ๆ ช่วงจังหวะเดียวกับที่บิรกรรมารับออเดอร์พอดี ระหว่างรออาหารจนถึงอาหารมาเสิร์ฟ ผมพยายามชวนภรณ์คุย แต่ดูเหมือนรายนั้นจะไม่ค่อยสนใจผมเท่าที่ควร เอาแต่เหมยมองไปยังโต๊ะของเพื่อนเขา รวากับว่าถ้าแปลงร่างเป็นแมลงวันได้คงจะบินไปเกาะโต๊ะแล้ว

นี่ผมไม่น่าสนใจขนาดนั้นเลยเธอ

“ไปนั่งกับเขาใหม่ละคุณ” ผมบอก คีบกึ่งเทมปุระเข้าปาก

“พูดเป็นเล่น เป็นคุณคุณจะไปนั่งเธอ”

“ไปดิ ถ้าอยากนะ”

“ผมไม่ได้หน้าด้านแบบคุณ โทษที” ภรณ์หันมาสนใจเบนโต๊ะ

ตรงหน้าตัวเองต่อ “ว่าแต่คุณไม่มีเพื่อนมาทานข้าวหรือไง ถึงต้องให้ผมมาทานด้วยแบบนี้”

“มีสิ ก็คุณไงเพื่อนผม” ผมยกคิ้ว “เพื่อน with benefits”

“นี่คุณยังไม่เลิกชวนผมเข้าลัทธิเดียวกับคุณอีกหรือ ชวนไปก็เปล่าประโยชน์นี่”

ผมไหวไหล่ “ไม่เลิกง่าย ๆ หรือครับ”

“...”

“ยิ่งได้มายากก็ยิ่งชอบ” ผมบอกที่เล่นทีจริง “อยากได้เฉย ๆ แต่ไม่อยากได้เป็นเจ้าของนะ”

กรรมเท้าคางมองหน้าผม “คุณนี่มันคนประเภทไหนกัน แต่เอาเถอะ หลังจากนั้นผมคงไม่ต้องเจอหน้าคุณแล้ว รีบ ๆ กินส่วนของคุณให้หมดเสียทีเถอะ เราจะได้แยกย้ายกันไปเสียที”

ผมกินข้าวช้าลงกว่าเดิมหลังจากที่เขาบอก ยิ่งเห็นเขาทำท่าหงุดหงิดผมก็ยิ่งสนุกมากขึ้น พอกินข้าวกันเสร็จแล้ว ผมก็วนรถกลับไปส่งกรรมที่โรงพยาบาลอีกครั้ง เพราะเขาจอดรถทิ้งไว้ที่นั่น

ก่อนที่กรรมจะลงจากรถผมไป เขาก็ยื่นมือมาตรงหน้าผม “โทรศัพท์ผม”

นี่ไม่คิดจะลืมเลยใช่ไหม อุตส่าห์เก็บเงินมาตลอดทางเลยนะเนี่ย

ผมหยิบโทรศัพท์ของกรรมออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วส่งคืนให้เขา “อะ อาหารวันนี้อร่อยมาก คราวหน้า...”

“ไม่มีคราวหน้าแล้วชนกันดี”

“ไอ้โห ตัดขาดได้แบบไร้เยื่อใยยิ่งกว่าผมอีกนะคุณ” ผมกระตุกยิ้ม “แต่ความจริงแล้ววันนี้ผมวางแผนไว้แบบนี้เนี่ย”

“อะไรของคุณ”

“ก็ชวนคุณไปกินอาหารญี่ปุ่นไง เสร็จแล้วก็ชวนไปร้องอิไตต่อที่ห้อง”

เขากระตุกยิ้มหยัน “คุณบอกว่าคืนนี้จะกลับไปทำทีลิสต์ต่อที่ห้อง ผมจำได้”

“อวดเลย”

“ขอบคุณที่เอาโทรศัพท์มาคืนนะ ผมไปละ”

เขาเปิดประตูลงจากรถไป ผมโบกมือบ้ายบายให้เขาหย้อยๆ มองเขาเดินจากไปแล้วเหยียบคันเร่งออกมา

ผมไม่ได้อยากเป็นเจ้าของกรรม ไม่เคยมีความคิดอยากเป็นของของใครหรือผูกมัดกับใครหน้าไหนทั้งนั้น การที่ผมอยากให้เขามาเป็น Friends with benefits กับผม มันก็เหมือนเศษของธนูนั่นแหละ เพียงแต่ว่าธนูตอตกกลง แต่กรรมตรงกันข้าม

ยิ่งได้มายาก ก็ยิ่งชอบ

มันดูทำทนายดี หลังจากที่ผมแทบจะไม่เคยเจอเรื่องทำทนายในชีวิตเลย

เขาจะตอบตกลงผมใหม่...ใครจะรู้ แต่อย่างที่บอกไปว่ามันก็เป็นแค่เรื่องทำทนายอย่างหนึ่งในชีวิต เพราะถ้าสุดท้ายแล้วไม่ได้ ผมก็ไม่เอา

ผมกลับมาถึงคอนโดประมาณห้าทุ่มนิดๆ หยิบโทรศัพท์มาดูแล้วกดส่งสติ๊กเกอร์ไปให้เจ้าของไลน์ที่ชื่อ ‘Korn’ แค่นั้นเดียวที่โทรศัพท์ของเขาอยู่กับผม ผมก็เพิ่มช่องทางการติดต่อที่จำเป็นของเขาไปหมดแล้ว ทั้งเบอร์โทรศัพท์และไลน์ ดีแค่ไหนที่ผมไม่ละล้าละลี้ถึงขั้นเฟซบุ๊ก อินสตาแกรม และทวิตเตอร์

ไม่นานเสียงแฉิ่งเตือนไลน์ผมก็ดังขึ้น

Korn: ผมจะบไล์ออกคุณ!

เขาแค่ขู่จะบล็อกผม แต่เอาเข้าจริงเขาก็ไม่ได้บล็อก

เมื่อคืนผมส่งข้อความไปราตรีสวัสดิ์เขา เขายังกดอ่านอยู่เลย
เพียงแต่ไม่ได้ส่งอะไรกลับมา

ครี๊ด...ครี๊ด...

โทรศัพท์ผมสั้น ทำตัวเป็นนาฬิกาปลุกอย่างดีทั้งที่ผมไม่
ต้องการให้ใครมารบกวนในเวลาเช้าแบบนี้ ผมยื่นมือไปตะปบโทรศัพท์
ที่ยังสั้นเป็นเจ้าของไม่หยุด มองดูหน้าจอเล็กน้อยก่อนจะกดรับ

“ว่าไงนุ”

“พีกันต์ยังไม่ตื่นหรือครับ นูโทร. มากวนเวลานอนพีหรือเปล่า”

“พีตื่นแล้วครับ นูโทร. มามีอะไรหรือเปล่า”

“นูแค่คิดถึงพี” ผมลุกขึ้นมาล้างหน้าเพียง “ไปหาได้ไหม
วิดีโอคอลก็ได้”

“อย่าเลย เราคุยกันเมื่อวานแล้วนะ” ผมไม่เคยปิดช่องทาง
การติดต่อกับคนเก่า ๆ เพราะส่วนใหญ่แล้วทุกคนก็ยินดีกับการนอน
ด้วยกันเพียงฉาบฉวยแล้วจากกันไป ไม่มีใครพยายามยื้อผมไว้แบบ
ธนู “เดี๋ยวพีจะไปอาบน้ำแล้วครับ แค่นี้ก่อนนะนุ”

“พีกันต์จะตัดขาดกันแบบนี้จริง ๆ หรือ พีกันต์ไม่ต้องรักนุก็ได้
แต่ให้นุไปหาพีบ่อย ๆ เหมือนเดิมเถอะครับ นูขอร้อง”

“อย่าทำให้พีลำบากใจสิ นุ แค่นี้ก่อนนะ แล้วอย่าโทร. มาอีก”

“พีกันต์!”

ผมกดตัดสายธนูไป ก่อนจะกดบล็อกเบอร์โทรศัพท์ของธนู
เพื่อเป็นการยืนยันจุดยืนของตัวเอง ผมลุกไปอาบน้ำแต่งตัว เหลือบ
ตามองนาฬิกาอีกทีก็พบว่าตอนนี้สิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว ตั้งใจจะออกไป
หาอะไรกินแล้วขับรถเล่นสักชั่วโมง แต่ไอ้ที่อปกลับส่งข้อความมา
หาผมเสียก่อน

Toptap: วันนี้ไปไหม

ไม่ต้องบอกว่าเป็นไหน ผมก็รู้ใจมันทุกเมื่อ

Chonnakan: ไป

Toptap: พุดง่ายดีจัง

Toptap: เจอกันที่เก่าเวลาเดิม

ที่เก่าเวลาเดิม...ผมคำนวณเวลาคร่าว ๆ ในหัว อีกตั้งเก้า ชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาสุขสันต์ พอมีจุดมุ่งหมายในใจแล้ว การกลับไปนอนรอเวลาที่คอนโดเฉย ๆ จึงกลายเป็นเรื่องยากไปเลย เพราะฉะนั้นผมต้องหาอะไรทำฆ่าเวลา แล้วผมก็คิดอะไรไม่ออก นอกจากการไปหาอะไรสนุก ๆ ทำที่โรงพยาบาล

ผมทำประวัติผู้ป่วยและนั่งรออยู่หน้าห้องตรวจราว ๆ สี่สิบ นาทีได้ พยาบาลคนหนึ่งก็ขานชื่อผมให้ไปเข้าตรวจ ผมเจาะจงคุณหมอคนนี้โดยเฉพาะ เพราะถ้าเป็นคุณหม่อท่านอื่น ผมก็ไม่รู้จะเข้าไปหาเขาทำไม ป่วยก็ไม่ได้ป่วย แต่ดันกระหายนกระหือหรืออยากจะมาพบหมอ

“เชิญเลยค่ะ”

พยาบาลเปิดประตูห้องตรวจให้ผมเข้าไป ผมกล่าวขอบคุณเธอเบา ๆ แล้วเดินเข้าไปในห้องตรวจสี่เหลี่ยมจัตุรัส คุณหมอกรณ์กำลังจดอะไรยุกยิกในแผ่นกระดาษ พอผมเดินไปหยุดหน้าโต๊ะเขา เขาก็เงยหน้าขึ้นมามองผม

“คุณ!”

“สวัสดีครับคุณหมอ”

“คุณมา...” กรณ์เหมือนจะอ้าปากต่อว่าผม แต่แล้วเขาก็เงยไปหันไปมองพยาบาลสาวที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะตัวเองแทน “ผมอยากได้ปากกาด้ามใหม่ครับ ช่วยไปหามาให้สักด้าม...เอ๊ย สักหลาย ๆ ด้าม

ได้ไหมครับ”

“อ้อ ได้ค่ะคุณหมอ” พยาบาลคนนั้นรับคำ ก่อนจะออกจากห้องตรวจในวินาทีถัดไป นี่คือวิธีการไล่ ก.ข.ค. ทางอ้อมของเขาใช่ไหม ตลกดีจัง

พอในห้องตรวจเล็ก ๆ นี้เหลือเพียงผมกับหมอกอร์ด เขาก็เริ่มเปิดปากก่อน

“คุณมาที่นี่ทำไม ชนกันดี”

“อย่าเสียงดังสิครับหมอ เดี่ยวคนไข้ด้านนอกก็ได้ยินหมดหรอก”

กอร์ดฟันลมหายใจ “แล้ววันนี้คุณป่วยเป็นอะไร ชิฟิลิส? หนองใน? หรือว่า...”

“โอ้ กอร์ดครับ ผมป้องกันทุกครั้งน่า พุดแบบนี้ผมเสียหายนะเนี่ย”

“แล้วมาทำไม”

“ผมแค่เหงา ๆ ไม่มีอะไรทำ ก็เลยหาเรื่องมาหาคุณเฉย ๆ”

“ไปหาน้องนูน่าของคุณสิ ที่นี่มันโรงพยาบาล”

ผมไหวไหวล่ออย่างไม่ยี่หระกับคำพูดของเขา “ผมเคลียร์กับธนูแล้ว ขออย่าก่อนนะครับว่าที่ผมเลิกยุ่งกับเขาไม่ใช่เป็นเพราะคุณ แต่มันแค่ถึงกำหนดที่ผมตกลงไว้กับธนูแล้ว”

“สรุปคือคุณแค่เซ็ง ๆ เลยมาหาเรื่องปั่นประสาทผมใช่ไหม”
กอร์ดเท้าคางมองหน้าผม

“ใช่ครับ ตามนั้นเลย”

“งั้นก็เชิญออกไปได้แล้ว ก่อนที่ผมจะเรียก รปภ. มาลากตัวคุณออกไป” กอร์ดเอ่ยเสียงเซ็ง “มันเสียเวลาคนไข้ท่านอื่น คุณรู้ตัวบ้างไหม”

“พูดซะผมรู้สึกผิดเลยอะ” ผมอยู่ปาก “ผมยอมออกไปก็ได้นะ แต่ผมแค่อยากชวนคุณไปดื่มด้วยกันคืนนี้ ที่บาร์เดิม ลักสามทุ่ม”

เขาขมวดคิ้วฉับ

“ไม่ต้องห่วงหรอก เพื่อนผมก็ไปด้วย”

“ผมไม่ได้ห่วงเรื่องนั้นเสียหน่อย”

ผมยิ้ม “ฉันแปลว่าคุณตกลง เจอกันนะครับ หาโต๊ะไม่เจอก็โทร. มา คุณมีเบอร์กับไลน์ผมแล้วนี่ ผมจะเปิดเสียงรอรับสายจากคุณเลย”

ผมลุกขึ้นจากเก้าอี้ตรงข้ามกรรม เขาไม่ได้ว่าอะไรหลังจากนั้น ปล່อยให้ผมเปิดประตูห้องตรวจแล้วเดินสวนกับพยาบาลที่ไปเอาปากกาให้กรรมพอดี

“อ้าว ตรวจเสร็จแล้วเหรอคะ”

“เขาคงไม่ต้องใช้ปากกาแล้วมั้งครับคุณพยาบาล”

“คะ?”

“แล้วเขาก็รักษาจนผมหายแล้วด้วย” ผมเอี้ยวคอไปมองกรรม ซึ่งมองตรงมายังผมพอดี “อาการเหงาอะ มันหายได้ไว เพียงแค่เจอหน้านั้นแหละ”

ผมยกคิ้วให้เขาแล้วเดินห่างออกมา ไม่รู้ว่ามีค่าตรวจหรือเปล่า แต่ผมก็เดินออกมาจากโรงพยาบาลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมไม่ได้คาดหวังให้กรรมรู้สึกอะไรกับคำพูดของผมหรอกนะ ผมก็แค่อยากพูด เพราะเวลาเห็นสีหน้าไม่ค่อยรับมุกของเขาแล้วผมรู้สึกตกใจอีกอย่างเขาไม่น่าจะเขินคำพูดอะไรเทือกนี้อยู่แล้วด้วย คนอย่างกรรมนี่ เขาน่าจะอยากเตะปากผมแตกมากกว่า

ตอนนี้เป็นเวลาสามทุ่มกว่าๆ เกือบสี่ทุ่มแล้ว คนที่นัดผมไว้อย่างไ้ท้อปนะมาแล้ว แต่คนที่ผมนัดไว้อย่างคุณหมอรณียังไม่มา หยิบโทรศัพท์มาดูหลายต่อหลายครั้งก็ยังมีเสียงเรียกเข้าหรือแม้แต่จะส่งข้อความมาบอกกันสักนิดก็ไม่มี นี่เขาคงไม่ใจดำถึงขนาดเบียดวินด์แล้วไม่ยอมบอกกันก่อนใช่ไหม

หรือจะใจดำจริงๆ วะ

“สรุปเหยื่อมึงจะมาไหมวะ จะสี่ทุ่มละเนี่ย” ท้อปถามผม

“ใช้คำว่าเหยื่อเลยเหรวะ” ผมหัวเราะเบาๆ มองดูหน้าจอโทรศัพท์ที่ยังคงนิ่งสนิทอีกครั้ง “คงไม่มาแล้วมั้ง ป่านนี้แล้วอะ”

“จริงจิงเหรวะคนนี่ ปกติมึงไม่ค่อยชวนใครไปไหนมาไหนชวนแค่เข้าห้องอย่างเดียววันนี้หว่า”

“ไม่ได้จริงจิงอะไรทั้งนั้นนะ ก็แค่อยากลองดูว่าจะใจแข็งได้สักแค่ไหนกันเชียวะ”

“ปกติเจอแต่คนที่ตรงข้ามกับคนนี่ทุกอย่างว่างั้นเถอะ” ท้อปหยิบแก้วไวน์ขึ้นมาดื่ม “ระวังนะ เล่นกับความสัมพันธ์แบบนี้มักไม่ตายดี”

ผมแค้นหัวเราะ “ใครๆ ก็ทำกันเปลววะ พวกฝรั่งนะเยอะเยอะ”

“พวกเจ็บปางตายก็เยอะเยอะเหมือนกัน อย่างน้อยก็ธนูคนหนึ่งละ”

ผมยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ “ช่วยไม่ได้นี่หว่า เราตกลงกันได้แล้ว เขาควรทำใจตั้งแต่แรกก่อนจะนอนกับกู แล้วกูก็ไม่ได้บังคับเขาเสียหน่อย”

“กูก็ไม่ได้ว่าอะไรนะ เป็นสิทธิ์ของมึง”

ผมเงยบไป นั่งมองโทรศัพท์ตัวเองครู่หนึ่งก่อนจะได้ยินเสียงท้อป

“เฮ้ย ใช้คนนั้นเปลววะ ที่มึงรออยู่อะ”

ผมหันไปมองตามสายตาที่ออป เห็นภรณ์กำลังเดินมองซ้ายมองขวาใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ผมยิ้มอย่างพึงพอใจ ส่งข้อความไปหาเขา แทนที่จะตะโกนเรียก

Chonnakan: มองมาตรงแก่นาฬิกาครับ

ภรณ์ก็อ่านข้อความผมเพียงครู่เดียวก็หันมาสบตาผมเข้าจนได้ ใบหน้านิ่ง ๆ ของเขายังคงจับด้วยความไม่แคร์ใครบนโลกดั้งเดิม ขนาดผมยิ้มให้เขาแล้ว เขายังไม่ยอมยิ้มตอบอะคิดดู

“นี่ว่าคุณจะไม่มาแล้วนะครับ”

“เกือบไม่มาแล้วเหมือนกัน”

“ใจร้ายชะมัด คนอะไร” ผมหัวเราะ ชี้ไปยังที่ออปซึ่งนั่งอยู่ข้างผม “นี่เพื่อนผมครับ ชื่อออป ส่วนที่ออป นี่ภรณ์ คนที่ถูกล่าให้ฟัง”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณภรณ์” ที่ออปว่า

“เหมือนกันครับ”

“นั่งก่อนสิคุณ”

ผมดึงเก้าอี้ข้างผมอีกตัวหนึ่งให้ภรณ์นั่ง เขานั่งลงแล้วหันไปสั่งเมนูเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับบริกรหนุ่มทันที พอเขาสั่งเสร็จผมก็เริ่มถาม

“คุณเพิ่งเลิกงานหรือ ผมโทร. ไปหาคุณแล้วไม่ยอมรับสายผมอะ”

“ตอนนั้นขับรถอยู่ เห็นแล้วละ แต่ไม่ยอมรับ”

“วันหลังโทร. กลับมาสักหน่อยก็ได้ครับ ผมไม่ว่าหรอก” ผมไหวไหล่ “เอ้อ ที่ออป ไหนมึงว่าอยากปรึกษาหมอเรื่องโรคตับแข็งไม่ใช่หรือวะ นี่ไง หมอมานั่งตรงหน้ามึงแล้วเนี่ย”

ที่ออปเกาหัวแกรก “คือ...มึงจะให้กูปรึกษาหมอเรื่องโรคตับแข็งในบาร์เนี่ยนะ”

“ไม่เห็นเป็นไรนี่หว่า” ผมไหวไหล่ หันไปขยายความให้ภรรยาฟัง
“พอดีพี่ชายที่อุปเป็นโรคตับแข็งนะครับ คุณพอจะแบ่งปันความรู้
พอเป็นวิทยาทานให้ที่อุปได้บ้างไหมล่ะ”

ภรรยาส่งเสียงหัวเราะในลำคอ “ได้ดี คุณอยากรู้อะไรเกี่ยวกับ
โรคตับแข็งล่ะ”

แล้วภรรยาหันมาถามผม “แล้วภรรยาที่อุปก็เริ่มคุยกัน ผมไม่ค่อยได้สนใจฟังนักหรอก
ว่าภรรยาพูดเรื่องอะไรบ้าง เพราะเขาแต่สนใจแสวงหาเสียง และทำทาง
การพูดจาอย่างจะฉานของหมอกกรรมมากกว่า ผมนะไม่มีความรู้เรื่อง
โรคตับแข็งพอจะไปตีเบตกับภรรยาได้หรอกนะ แต่ถ้าเป็นเรื่องหุ้น
อันนี้ก็ไม่ว่า”

“เข้าใจเยอะขึ้นมากเลยครับหมอกกรรม ขอบขอบคุณมากนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ช่างใจตรงไหนก็มาถามผมได้”

“ดีเลยครับ ขอไลน์คุณไว้ได้ไหม”

“อ้อ ได้สิ” ภรรยาหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมาจากกระเป๋า
กางเกง

“เสียใจด้วยนะคุณ ที่อุปมันชอบผู้หญิงนะ” ผมแทรกขึ้นมา
ก่อนที่ทั้งคู่จะแลกเปลี่ยนกัน ภรรยาไม่สนใจคำพูดของผม เปิดคิวอาร์
โค้ดให้ที่อุปสแกนเสียอย่างนั้น

พอสแกนเสร็จ ภรรยาหันมามองหน้าผม “ผมไม่สนใจเสียหน่อย
ผมมีเพื่อนได้ทุกเพศสภาพนั่นล่ะ”

แหม ที่กับผมละไม่เห็นจะนับเป็นเพื่อนเลย

รอก่อนเถอะ เพื่อนเฉย ๆ ผมก็ไม่ได้อยากเป็นเสียหน่อย มัน
ต้องเพื่อน with benefits เท่านั้น!

Chapter 3

ซาร์สลัดกับสลัดไม่ปล่อย อันไหนอร่อยกว่ากัน

สิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากผู้ชายตรงหน้าตอนนี้คือ เขาเป็นคนไม่ค่อยชวนใครพูดเท่าไร แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีอึดอัดเวลาที่ผมกับทีอ็อปชวนคุย การตอบคำถามของเขาเป็นไปอย่างสบายๆ และดูคุณในระดับหนึ่ง

“กูไปเข้าห้องน้ำนะ เดี่ยวมา” ทีอ็อปลุกจากเก้าอี้แล้วเดินห่างออกไป ในเวลานี้จึงเหลือเพียงผมกับภรรยาที่เอาแต่สนใจโทรศัพท์ในมือตัวเองมากกว่า

“นี่คุณ ดูอะไรอยู่นะ” ผมพยายามชะเง้อคอมองหน้าจอโทรศัพท์เขา แต่เขากลับคว่ำหน้าจอลงกับโต๊ะเหมือนไม่ยอมให้ผมยุ่งเรื่องนี้

“เปล่านี่ ไม่ได้ดูอะไร”

ผมหรีตา “ฮั่นแน่ ที่แท้ก็แอบดูภาพผู้ชายคนนั้นในอัลบั้มตัวเองใช่ไหมล่ะ คุณปิดผมไม่ได้หรอกน่า”

สีหน้าภรรยาฉันก็ในทันใด “นี่คุณแอบดูโทรศัพท์ผมเหรอ

มารยาทคุณหายไปไหนหมดเนี่ย”

“อย่าเพิ่งว่าผมลึกลับ ดีแค่นั้นแล้วที่ผมไม่ลบลรูปผู้ชายคนนั้น
ในโทรศัพท์ให้คุณด้วยนะ”

“ถ้าคุณลบ คุณเจอดีแน่”

ผมรีบจุกปาก “ยังไม่ทันได้ลบเลย โวยวายซะแล้ว แต่ผมจะบอก
อะไรให้คุณรู้ไว้อย่างหนึ่งนะกรรม คุณน่าจะลืมเขาไม่ได้หรอก ถ้าคุณยัง
เก็บภาพพวกนั้นไว้ดูต่างหน้า เข้มแข็งหน่อยสิ แล้วลบภาพพวกนั้น
ออกไป คุณก็เห็นไม่ใช่เหรอว่าเขาไม่แพนเด็ก ชีวิตแฮปปี้ขนาดไหน”

“เรื่องของผม”

“แต่เรื่องของคุณ ฝ่ายนั้นไม่รับรู้ด้วยไม่ใช่เหรอ”

“...”

“ถามจริงเถอะ เขารู้บ้างหรือเปล่าว่าคุณแฮรี่อยู่ล่ะ เขารู้
บ้างไหมว่าคุณกำลังแอบมองภาพเขาแล้วเก็บเอาไปเพื่อฝัน ทั้งที่
ความจริงแล้วคุณไม่มีสิทธิ์เลยด้วยซ้ำ”

“...”

“ในขณะที่คุณไม่มีความสุขเพราะเขา แต่เขามีความสุขโดย
ไม่ต้องพึ่งคุณเลย”

“...”

“ทนเจ็บอยู่ทำไมอะคุณ”

ผมไม่รู้หรอกว่าที่ผมพูดไปนั้นกระทบเข้าหูกรรมมากน้อย
แค่ไหน หรือว่าสิ่งที่ผมพูดออกไปผิดหรือถูก กรรมเจ็บไปนานมาก
จนผมคิดว่าสิ่งที่ตัวเองพูดไปคงเปล่าประโยชน์ หยิบแก้วไวน์ขึ้นมา
จิบแล้วปล่อยตัวเองไปกับเสียงเพลงรอบข้าง แต่แล้วกรรมก็เงยหน้า
ขึ้นมองผมแล้วส่งโทรศัพท์มาให้

“ลบให้หน่อย”

“หือ”

เขาขัดโทรทัศน์ที่ใส่ฝ่ามือผม เมื่อเห็นว่าผมไม่ยอมยื่นมือมารับไปเสียที “บอกว่าให้ลบให้หน่อยไ้”

“คุณเอาจริงหรือ นี่เมาหรือเปล่า”

“ก็คุณบอกผมเองนี่ว่าให้ลบ แต่โทษที ผมไม่ได้ใจแข็งขนาดที่จะกดลบรูปด้วยตัวเอง เพราะนั่นคุณช่วยลบรูปภาพเขาออกไปจากโทรทัศน์ผมที”

“คุณต้องสัญญากับผมก่อนนะ” ผมหันไปมองหน้ากรณ์ ยกนิ้วก้อยไปตบหน้าเขาเพื่อปฏิญาณปากเปล่า “ถ้าผมลบรูปเขาออกจากโทรทัศน์คุณแล้ว คุณจะไม่วิวยายผมทีหลัง”

เขาจ้องนิ้วก้อยของผม ก่อนจะยื่นนิ้วก้อยยาว ๆ ของตัวเองมาเกี่ยวไว้ “ผมสัญญา”

ไม่น่าเชื่อว่าคนอย่างกรณ์จะยอมฟังคนอื่นด้วย แบบนี้ค่อยน่ารักขึ้นมาหน่อย

ผมจัดการลบรูปคนคนนั้นออกจากโทรทัศน์กรณ์จนเกลี้ยงไม่ว่าจะเป็นรูปเดี่ยวหรือรูปที่ถ่ายคู่กับกรณ์ ผมก็ลบจนไม่มีเหลือภาพที่เหลืออยู่มีเพียงภาพเซลฟี่ของเขาและภาพถ่ายวิวทิวทัศน์ทั่วไป

“ผมลบภาพให้คุณหมดแล้ว ในถึงขยะก็ลบให้แล้วด้วย จะได้ไม่ต้องแอบก๊อปปี้มา” ผมส่งโทรทัศน์คืนให้เขา “ส่วนเรื่องลบเขาออกไปจากใจนะ มันเป็นหน้าที่ของคุณแล้วนะ”

กรณ์หยิบโทรทัศน์ของตัวเองไปจากมือผม “ผมทำใจเรื่องนี้ได้แน่ คุณคอยดูสิ”

“ให้ผมคอยดูคุณนั่นแหละ นี่แปลว่าคุณจะให้ผมเข้ามาอยู่กับชีวิตคุณแล้วนี่สิ”

“ไม่ต้องคอยดูก็ได้ ถ้าคุณไม่อยากรนะ”

“โฮ่ อยากรสิคุณ แหม แอลกอฮอล์เข้าปากทีไร คุณไวไฟทุกทีเลยนะ”

“ตลก” เขาเอ็ดผมเบา ๆ ผมจึงหัวเราะคำพูดเย็นชาของเขา โดยไม่คิดจะตอบโต้อะไรอีก ไม่นานที่อ็อปก็เดินกลับมาที่โต๊ะ

“หายไปนานเชียวนะ” ผมทัก

“โทษที ท้องไม่ค่อยดีวะ” ที่อ็อปเตรียมจะคว้าแก้วไวน์ขึ้นมาจิบ แต่ถูกกรณีดึงไว้เสียก่อน

“คนท้องเสียไม่ควรดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ นม แล้วก็พวกชา กาแฟนะครับ”

ที่อ็อปหันมามองผมหน้าเงื่อน “อ้าว ช่วยแล้ว หมอทักมาแบบนี้ กูก็ต้องหยุดกินอะดิ”

“เออ กลับบ้านไปนอนไปมึงอะ” ผมได้มัน “ขับรถไหวไหม ให้อูไปส่งเปล่า”

“ไม่ต้องอะ กูไหว เเซงเลย” ที่อ็อปขยับยืนอีกครั้ง “ไว้คราวหน้า มาเจอกันอีกนะครับหมอกรณี”

“ครับ ได้เลย”

ผมมองที่อ็อปเดินห่างออกไปจนพ้นสายตาแล้ว ถึงได้หันมามองหน้ากรณีอีกครั้ง “ที่ที่อ็อปชวน ตอบตกลงอย่างไรเลยนะครับหมอ”

“ก็เห็นความสำคัญแล้วไซ้ใหม่ละชนกันต์”

กรณีกระตุกยิ้มพลางยกแก้วไวน์ขึ้นมาจิบอย่างไม่ยี่หระอะไร เห็นแบบนี้แล้วอยากทำให้เห็นความสำคัญของผมเสียจริงๆ เสียขี้ไม่เคยมี่ใครปฏิเสธคนอย่างชนกันต์มาก่อนเลยนะครับ แล้วคุณนะเป็นคนประเภทไหนกัน คุณหมอกรณี

ถึงแสงสีในบาร์แห่งนี้จะละลานตาพอสมควร แต่ผมก็พอจะเห็นใบหน้าขึ้นสีของเขา เราดื่มต่อกันอีกสักพัก จนเวลาล่วงเลยเข้าไปเกือบเที่ยงคืน

“ไม่ดื่มแล้วหรือคุณ” ผมถามเมื่อเห็นคนข้างๆ เริ่มวางมือจากแก้วไวน์แล้ว

“ไม่ละ ผมต้องขับรถ”

“ให้ผมไปส่งคุณก็ได้ ผมยังชิลอยู่เลย”

“ผมว่าผมจะกลับแล้ว”

“รีบจัง”

“พรุ่งนี้ผมต้องไปทำงานแต่เช้านะ เดี่ยวไม่ตื่น”

กรรมที่ว่าไฉ่แค่นั้น ก่อนจะยกมือเรียกบริกรมาคิดเงิน เราแย่งกันจ่ายพักหนึ่ง จนในที่สุดผมก็เป็นฝ่ายได้เลี้ยงเขาสมใจ

“งั้นผมไปนะ” ผมยกมือโบกบ้ายบายเขา เตรียมจะแยกกันหน้าบาร์ แต่กรรมดันขยับเท้ามาขวางหน้าผมไว้เสียก่อน

อะไรวะเนี่ย ถ้าเมาแล้วจะมาไวยวายเรื่องที่ผมยุให้เขาลบรูปผู้ชายคนนั้นออกไป ผมไม่รับรู้ด้วยนะเว้ย

“เรื่องที่คุณบอกอะชนกันต์”

“ครับ?”

“ผมตกลงจะเป็น Friends with benefits กับคุณ”

“หือ เอาจริงดิ”

“ผมยอมตกลงด้วยแล้ว เกิดอยากเปลี่ยนใจขึ้นมากะทันหันหรือไง”

“เปล่า่คุณ ผมไม่ได้เปลี่ยนใจ แต่ผมแค่กำลังสงสัยว่าที่คุณยอมตอบตกลง เป็นเพราะคุณเมาหรือเปล่า่”

“ผมเมา”

นั่นไง แล้วจะรีบตกลงทำไมวะ...

“แต่ผมมีสติ ผมรู้ว่าตัวเองกำลังพูดอะไรอยู่ แล้วก็ตัดสินใจผิดพลาดขนาดไหน”

คำว่าตัดสินใจผิดพลาดขนาดไหนทำให้ผมรู้สึกเหมือนโดนทำทนายขึ้นมากะทันหัน ถึงกรณีจะบอกว่าการตัดสินใจมาคบบกับผมแบบ Friends with benefits เป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด แต่กรณีก็พร้อมจะผิดพลาดไปกับผมแล้วนี่ อย่างที่คิดได้เลย คนนี้ไม่เหมือนคนอื่นจริง ๆ ชักจะสนุกขึ้นมาแล้วสิ

“หิ พรุ่งนี้เช้าผมจะโทร. ไปหาคุณอีกทีละกัน แล้วให้คุณตอบใหม่ เพื่อคุณอยากเปลี่ยนใจ ผมไม่รีบร้อนอยากนอนกับคุณหรอกครับ”

ผมยักคิ้วให้เขาแล้วเดินไปยังรถอดีตของตัวเอง ปล่อยให้อีกฝ่ายยืนนั่งงอนอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งผมขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว

ผมมองไปนอกกรต เห็นเขาหันหลังเดินไปอีกทางแล้วจึงร้อง
“เยส!”

สำเร็จไปหนึ่ง

เสียงนาฬิกาปลุกในตอนเช้าปลุกผมตื่น ผมงัวเงียอยู่บนเตียงราว ๆ สิบนาทิจึงผีนลุกขึ้นมา ถ้าไม่ติดว่าวันนี้มีเรียนแต่เช้า ผมคงไม่ต้องรีบลุกทั้งที่นอนไปได้ไม่กี่ชั่วโมงแบบนี้หรอก ง่วง

ผมขยี้ตาแล้วเตรียมจะเดินเข้าห้องน้ำ ทว่าสายตาดันเหลือบไปเห็นโทรศัพท์ของตัวเองเข้าเสียก่อน ผมเลยคว่ำมามกตต่อสายหาใครบางคน

ผมบอกเขาไว้ว่าจะโทร. หาตอนเช้านะ เรื่องเมื่อคืนยังไม่เรียบร้อยนี่นา

“ว่าไง ผมรีบอยู่”

ใช่ครับ ผมโทร. หาภรณ์

“เร่งจังเลยอะคุณ ผมอุตสาห์โทร. หานะเนีย”

ได้ยินฝ่ายนั้นถอนหายใจเบา ๆ กดเสียงตัวเองให้ต่ำลงอีกหน่อย “สรุปคุณมีธุระอะไรกับผม ชนกันดี”

“ผมโทร. หาคุณตามสัญญาไงครับ ผมขอถามคุณอีกครั้งนะภรณ์ คุณตกลงที่จะคบกับผมในสถานะนั้นจริง ๆ นะเหรอ”

“คุณนี่ประสาทหรือเปล่าวะ ตอนผมยังไม่ได้ตอบตกลง คุณก็คะยั้นคะยอผม แต่พอผมยอมตกลง คุณกลับถามผมเหมือนไม่อยากรู้ได้แล้วงั้นนะ”

“ใครบอกคุณครับ ผมยังอยากได้คุณอยู่นะ”

“อะแฮ่ม ผมอยู่ในโรงพยาบาล”

อยู่ในโรงพยาบาลแล้วพูดเรื่องนี้ไม่ได้หรือไง ผมแอบอมยิ้มให้โทรศัพท์ อยากเห็นหน้าอีกฝ่ายจ้ะว่าตอนนี้กลายเป็นปลาตุ๊กชนสันเขื่อนไปหรือยัง

“สรุปว่าคุณตกลงใช่ไหม”

“อ้อ ถามย้ำอีกรอบเดียว ผมจะไม่ยอมแล้วนะ”

“โอ้ ๆ ไม่เอาสิครับ เปลี่ยนใจง่ายเกินไปมันไม่ดีนะคุณ งั้นเดี๋ยวเย็นนี้ผมเข้าไปหา อาจจะสักห้าโมงเย็น ผมเลิกเรียนประมาณนี้นะ”

“นี่ไม่คิดจะถามผมสักคำหรือว่าผมเลิกงานกี่โมง”

“จะเลิกงานกี่โมงก็ไม่สำคัญนี่ครับ ถ้าผมเลิกก่อนผมก็ไปรอคุณ แต่ถ้าคุณเลิกก่อนผม คุณก็แค่นั่งรอผมแถว ๆ นั้น” ผมเดินไปคว้าผ้าเช็ดตัวมาพาดป่า “ตกลงตามนี้นะคุณ เดี่ยวผมต้องไปอาบน้ำแล้ว ตั้งใจทำงานนะครับ”

“นี่ชน...”

ผมตัดสายกรณีอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะไปจัดการธุระส่วนตัว ในห้องน้ำ ได้ของเล่นใหม่ก็แบบนี้แหละ อาจจะมีอารมณ์ดีในช่วงแรกๆ สักหน่อย อย่าถือสาเกินไปเลยครับ

ผมเลิกเรียนประมาณสี่โมงครึ่ง เลิกเร็วกว่าที่คาดไว้ นิดหน่อย เพราะอาจารย์ต้องไปรับลูกที่เนิร์สเซอร์ ผมเดินทอดน่องไปตามทางเดินของอาคารซึ่งเชื่อมต่อไปยังลานจอดรถ แต่แล้วสองเท้าผมก็ต้องชะงัก เมื่อสายตาปะทะเข้ากับร่างเล็กที่ยืนพิงรถออดี้ของผมอยู่

ฉิบหาย จะเดินหนีก็ไม่ทันแล้ว เพราะธนูดันหันมามองผมพอดี

“พี่กันต์!”

เอวาระ คงต้องเจอกันอีกสักตั้ง

“โง่ๆ มาทำอะไรในมอ มีกิจกรรมหรือ”

ที่ถามก็เพราะเห็นว่าวันนี้เป็นวันเสาร์ ปกติคณะของธนูไม่ค่อยนัดเรียนเพิ่มเท่าไร ถ้าจะเข้ามาวิทยาลัยมาในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ก็น่าจะเป็นเพราะมีกิจกรรมมากกว่า

“เปล่าครับ นูมาดักรอเจอพี่นั่นแหละ”

โอเค ชัดเจน...

“มีธุระอะไรกับพี่หรือ”

ถามไปอย่างนั้นเอง ทั้งที่ผมพอจะเดาได้อยู่แล้วว่าธนูมาดักรอเจอผมทำไม

“ก็พี่กันต์บล็อกเบอร์ บล็อกไลน์ บล็อกเฟซบุ๊กนู นูก็ไม่รู้จะติดต่อพี่กันต์ยังไงนี่ครับ”

“อ้อ ก็เลยมาใช้วิธีนี้กับพี่แทน”

“ที่กับคนก่อน ๆ ของพี่กันต์ พี่กันต์ไม่เห็นต้องบล็อกรขนาดนี้เลย” ธัญไวยวายนผมพร้อมกับการทำหน้าเบ่ไปด้วย ถ้าผมสะกิดเขานิดเดียว น้ำตาที่ค้างอยู่ในตากลมของเขาคงจะแตกไหลออกมา

“ก็ถ้าหนูไม่ยอมปล่อยพี่ไปเสียที พี่ก็ต้องทำ แล้วที่พี่ไม่ได้บล็อกคนอื่น ก็เพราะพวกเขาจบก็คือจบไป” ผมจ้องหน้าธัญเหม็ง พอเห็นว่าเด็กตรงหน้าไม่มีท่าทีว่าจะแผลงฤทธิ์เดชใส่ผมแล้ว ผมก็เบาเสียงลง “หนูเขยิบออกจากรถพี่หน่อยครับ พี่จะกลับแล้ว”

“ให้หนูกลับด้วยได้ไหม หนูไม่ได้เอารถมา”

“ว่าไงนะ”

“นูมาแท็กซี”

วางแผนไว้แหวง

“เรียกแท็กซี่กลับสิ”

“พี่กันต์ หนูแค่ขอติดรถไปด้วยเองนะ”

ผมหันไปมองหน้าธัญอีกครั้งอย่างอ่อนใจ ถ้าผมไม่ยอมให้เขาติดรถไปด้วย เขาคงจะร้องไห้อยู่ตรงนี้แล้วประจานผมลงเพชบุรีกตัวเองอย่างที่ชอบทำแ่น ๆ ถึงเรื่องที่เขาประจานผม ผมจะไม่ค่อยสนใจเท่าไรหรอกก็เถอะ แต่ก็...

“ครั้งนี้ครั้งสุดท้ายนะหนู จะไม่มีครั้งต่อไปอีก”

ธัญยิ้มกว้าง “ขอบคุณครับพี่กันต์ พี่กันต์น่ารักที่สุดเลย”

ธัญกระโดดกอดผมจนตัวลอย ผมรีบดันร่างธัญออกไปจากตัวแล้วสั่งให้เขาขึ้นรถ

ผมตั้งใจจะขับรถพาธัญไปส่งที่คอนโดของเขาก่อนแล้วค่อยขับรถไปหาภรรยาที่โรงพยาบาลตามนัด แต่ดูเหมือนว่าธัญจะไม่ยอมปล่อยให้ผมเป็นอิสระง่าย ๆ ทุกครั้งที่ผมบอกเขาว่าจะพาไปส่งที่

คอนโด เขาก็จะเฉไฉไปเรื่องอื่น จนกระทั่งครั้งล่าสุด เขาก็ยังไม่ยอมแพ้

“แล้วพีก็มันต์จะไปไหนต่อครับ”

“พีมีนัด”

“กับพีคนนั้นหรือ คนที่ตัวสูงเกือบจะเท่าพี ร่างใหญ่ไม่บอบบางคนนั้นนะหรือครับ”

นี่ธนูพยายามจะเอากรณีไปเปรียบเทียบกับตัวเองอยู่ใช่ไหมนะ

“คนนั้นแหละ” ผมพ่นลมหายใจออกมาทางปาก “เดี๋ยวพีจะไปส่งนูที่คอนโดก่อนแล้วกัน แล้วก็ไม่ต้องตามพีมาอีกล่ะ”

“นูไม่ได้เอาคีย์การ์ดมาอะ ลืมอยู่ในห้อง นิดิคอนโดก็ไม่อยู่ด้วยมั้งครับ น่าจะช่วงหัวค่านั้นแหละกว่าจะหาตัวเจอ”

“แล้วนูจะให้พีทำไง ไปนั่งเล่นที่ไหนก่อนไหมล่ะ” บางทีผมอาจจะหย่อนเขาไว้ที่ร้านแมคโดนัลด์ แล้วปล่อยให้เขานั่งแท๊กซี่กลับบ้านคอนโดเอง

“พีก็มันต์จะไปนั่งเป็นเพื่อนนูใช่ไหมครับ ถ้าแบบนั้นก็ได้อะ” ธนูยิ้มอย่างอารมณ์ดี แต่ผมซักจะไม่อารมณ์ดีด้วยแล้ว

“พีเพิ่งบอกนูไปเองนะว่าพีมีนัดกับพีกรณ์”

“งั้นนูก็จะไปด้วย แค้ไปกินข้าวไม่ใช่หรือ กินด้วยกันสามคนก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนี่นา”

โอ้โฮ กัดไม่ปล่อยยิ่งกว่าสุนัขพิตบูลก็น้องธนูนี้แหละครับ

“พีไม่ได้นัดแค้กินข้าวนะ เรื่องนี้นูก็รู้” ผมพูดออกไปตรงๆ หันมาจ้องหน้าธนูอย่างเอาเป็นเอาตายในขณะที่สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง

“นูรู้ แล้วนูก็ไม่ได้ห้ามพีด้วย” ไม่มีสิทธิ์ห้ามอยู่แล้ว... “แต่นู

ขอแค่อยู่กับพี่จนกว่านิติคอนโดจะกลับมา แล้วนูก็จะกลับทันที
เลย นูไม่ตามพี่เข้าไปในห้องนอนหรอกครับ นูสาบาน”

“ให้มันจริงนะ”

“นูไม่โกหกพี่หรอก”

ผมถอนหายใจออกมาพริตใหญ่ สงสัยคงต้องพ่วงนูไป
กินข้าวเย็นด้วย แล้วค่อยไปส่งเขาที่คอนโด ผมหัทกรดเลียวไปยัง
โรงพยาบาลของกรณ์ กว่าจะถึงก็ปาเข้าไปห้าโมงครึ่ง เลยเวลานัด
ไปครึ่งชั่วโมง ผมไม่รู้ว่าการณ์จะเลิกงานหรือยัง และถ้าเลิกแล้วเขา
จะยอมนั่งรอผมไหม

นูเดินตามผมมาเงิบ ๆ โดยไม่ทักท้วงอะไร เขาดูสงบเสงี่ยม
ลงมากหลังจากที่ผมยอมให้เขาติดรถมาด้วย คงกลัวว่าผมจะไล่เขา
ลงจากรถละมั้ง ซึ่งถ้าผมอยากทำ ผมก็ทำได้สบาย ๆ อยู่แล้ว ผมกด
ดูหน้าจอโทรศัพท์ตัวเองอยู่สองสามครั้ง ก็ไม่เห็นแจ๊งเตือนใด ๆ จาก
บุคคลที่ชื่อกรณ์เลย

หรือจะยังไม่เลิกวะ

ผมตั้งใจว่าจะไปนั่งรอเขาที่ร้านกาแฟร้านเดิมที่เคยนัดเจอ
กรณ์คราวที่แล้ว และเมื่อเดินไปถึง ผมก็ประหลาดใจนิดหน่อยที่เห็น
กรณ์นั่งรอผมอยู่ก่อนแล้ว

ยอมนั่งรอกันตามคำสั่งด้วยวะ

“ไงคุณ” ผมเดินเข้าไปทัก กรณ์เงยหน้าขึ้นมามองผมแล้วลาก
สายตาไปยังนู “อ้อ ผมคงต้องพานูไปด้วยนะ แค้ไปกินข้าวนะ”

“อือ ได้สิ”

“แต่ไม่ต้องห่วงนะคุณ พอกินข้าวเสร็จ ผมจะพานูไปส่งที่
คอนโด”

“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่” กรณ์ดูดีโกโก้ของตัวเองครึ่งหนึ่งแล้วลุก

ขึ้นยืน “แล้วนี่คุณจะไปกินที่ไหน เดี่ยวผมขับรถผมไปเองดีกว่า”

“ไม่ไปด้วยกันหรือ ตอนเช้าผมมาส่งคุณที่โรงพยาบาลก็ได้”

“ไม่ละ” กรณ์เหลือบตาไปมองธนู “ถ้าผมนั่งรถไปกับคุณ ผมกลัวจะมีใครบางคนไม่พอใจผมนะ สรุปว่าจะไปกินร้านไหน เดี่ยวผมขับรถตามไป”

ผมเตรียมจะอ้าปากบอกชื่อร้านกับกรณ์ ทว่าเสียงเจ็ยแจ้วของธนูกลับดังขึ้นมาเสียก่อน

“นุอยากกินอาหารอิตาลี”

ผมกับกรณ์หันไปมองหน้ากันโดยอัตโนมัติ ก่อนที่เราทั้งหมดจะได้ข้อสรุปว่าจะไปกินอาหารอิตาลีอย่างที่ธนูต้องการ

ร้านอาหารอิตาลีที่ธนูบอกอยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลเท่าไร ขับรถประมาณสิบกว่านาทีก็มาถึง มันไม่ใช่ร้านอาหารอิตาลีจำระดับโรงแรมห้าดาว คละๆ กันไประหว่างอาหารอิตาลีกับอาหารฝรั่งที่คนไทยคุ้นเคยเสียส่วนใหญ่

พอจัดการสั่งอาหารของใครของมันเสร็จเรียบร้อยแล้ว บริการก็เอ่ยทวนรายการอาหารให้ “รับเท่านี้ละครับ”

“นุอยากกินชีซาร์สลัดด้วยครับพี่กันต์” นุหันมาทำหน้าอ้อนใส่ผม

“อยากกินก็สั่งสิ” ผมหันไปทางบริการ “เพิ่มชีซาร์สลัดอีกหนึ่งนะครับ”

“นุแค่กลัวกินไม่หมดครับ พี่กันต์ต้องช่วยนุกินด้วยนะ”

“อือ รู้แล้วน่า ไม่ต้องเกะเขนพี่ตลอดก็ได้” ผมแกะฝ่ามือเล็กๆ ของธนูออก เหลือบตามองกรณ์ที่ดูไม่สนใจอาการเรื่องมากของธนูเลยสักนิด

“แล้ววันนี้คุณทำงานเป็นไงบ้าง” ผมหาเรื่องชวนกรณ์คุย

“ก็เหมือนเดิมทุกวันนี้ละ มีอะไรเหรอ”

“ผมแค่ชวนคุณคุยเฉย ๆ ใจ ถ้ามผมกลับบ้างสิคุณ”

“ไร้สาระน่า ถ้ามทำไม ผมไม่ได้อยาการู้เสียหน่อย”

เออ ให้ตาย

“ตามมารยาทไงครับ”

กรณีขมวดคือจับก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “อาหารมาแล้ว”

อาหารจานเดียวสามอย่างพร้อมทั้งซีซาร์สลัดอีกหนึ่งจาน วางลงตรงหน้าพวกเรา ผมกับกรณีสั่งสปาเกตตี ส่วนธนูสั่งลาแซนญากับสลัด

“พีกันต์ครับ ทานนี้หน่อยนะ หนูจำได้ว่าพีกันต์ชอบ” ธนูตัดแบ่งลาแซนญามาให้ผม

“นูกินเถอะ พีไม่ค่อยหิวหรอก”

“แต่พีกันต์ดูผมลงนะครับ ช่วงนี้เรียนหนักใช่ไหมล่ะ”

เรียนหนักอาจเป็นเรื่องรอง แต่ตี๋หนักจะเป็นเรื่องหลัก

กรณีเหลือบตามองผมกับธนูเป็นระยะ ๆ ถึงเขาจะไม่แสดงสีหน้ารำคาญอะไรเลยสักนิด แต่ผมก็อดเกรงใจเขาไม่ได้ มีอันผมควรได้เปิดอกคุยกับกรณี ไม่ใช่เปิดอกคุยกับธนูอย่างตอนนี้

“อ๊ะ พีกรณีครับ” จู้ ๆ ธนูก็เรียกกรณีด้วยสีหน้าแตกตื่น “การกินสปาเกตตีให้อร่อยต้องไม่ตัดเส้นนะครับ มันผิดธรรมเนียมอิตาลี”

ผมหันไปมองหน้าธนูทันที ใครใช้ให้เขาพูดจาแบบนี้ออกมาวะเนี่ย แต่ไม่ทันที่ผมจะได้สอนมารยาทเด็ก ป. ตรีคนนี้ ธนูก็พูดต่อ

“พีกรณีเคยได้ยินไหมครับ คนอิตาลีเคยพูดว่า ถ้ากินสปาเกตตีแบบเส้นยาว ๆ ไม่ได้ ก็ให้ไปหาซื้อสปาเกตตีแบบสั้นมากิน”

“...”

“อย่าคิดมากนะครับ มันเป็นใจก็อะ” ธนูหัวเราะคิกคักจนผม

อยากจะเปิดกะโหลกเขาสักที

“เหรอ พี้ไม่เคยได้ยินเลยนะเนี่ย แต่ก็ขอบคุนนะครับที่บอก”
กรรมตอบด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ “แต่พี้ไม่ค่อยสนใจหรอกนะ เพราะพี้ไม่ใช่
คนอิตาลี แล้วพี้ก็ไม่ได้อยู่ที่อิตาลีด้วย”

ธนูยิ้มตอบ เหมือนเป็นสงครามเย็นขนาดย่อม ๆ ที่ทำเอาผม
ขนลุกชูไปเลย ธนูก็เป็นของเขาอย่างนี้ แต่กับกรรม ผมเพิ่งรู้จักเขา
ได้ไม่กี่วัน บางทีเขาอาจจะเป็นพวกฆ่าได้หยามไม่ได้อะไรทำนองนี้
เหมือนกัน

เราสามคนก้มหน้ากินอาหารกันต่อไปเงียบ ๆ โดยไม่มีใครพ่น
น้ำลายออกมาอีก คนที่น่าอึดอัดที่สุดคงหนีไม่พ้นคนกลางอย่างผม
นั่นแหละ สาบานเลยว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตที่ผมจะพาสองคนนี้
มากินอาหารร่วมกัน

“ทานนี้อีกนะครับพี้กันต์” ธนูตักสลัดมาให้ผม “ดูว่ามันอร่อย
มากเลย”

“นูกินเถอะ มัวแต่ตักให้พืออยู่นั่นแหละ พี้ยังไม่เห็นนูจะแตะ
สลัดเลย”

“ก็นูอยากให้พี้กันต์กินนี่ครับ” ธนูยิ้มหวาน เหลือบตาไปมอง
กรรม “พี้กันต์ชอบคนเอาใจเก่งครับพี้กรรม มันไม่ง่ายหรอกนะถ้าจะ
หาคนที่รู้ใจพี้กันต์ได้เท่านูนะ”

เอาอีกแล้ว เด็กนี่!

แต่ผิดคาดที่กรรมกลับแค้นยิ้ม “แต่ก็คงหาไม่ยากเท่าไหร่มั้ง
ครับ แค่คนเอาใจเก่งเอง”

“พี้กรรมเป็นคนเอาใจใครเก่งไหมครับ”

“ไม่หรอก พี้ไม่ชอบเอาใจใคร”

“อ้อ ก็ว่าอยู่” ธนูพยักหน้าเข้าใจ หันมาสนใจผมอีกครั้ง

“ซีชาร์ลัดของนูอรรอยใหม่ครับพี่กันต์”

“อรรอยดี คุณอยากลองชิมด้วยไหมภรรยา” ผมหันไปถามภรรยา เพื่อให้บรรยากาศบนโต๊ะผ่อนคลายขึ้นอีกหน่อย แต่นี่ผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกรรมการมวยจะแยอยู่แล้ว

เขาส่ายหน้า “ไม่ละ ผมไม่อยากชิมหรอก แต่ผมแค่สงสัยอะไรอยู่อย่างนึงนะ ช่วยตอบคำถามผมทีได้ไหมชนกันต์”

“อะไรเหรอครับ”

“สำหรับคุณนะ ซีชาร์ลัด กับสลัดเท่าไหรก็ไมยอมปล่อยให้อะไรอร่อยกว่ากันหรือ”

สลัดแทบจะพุ่งออกจากปากผม ปกติก็พอจะรู้อยู่แล้วว่าภรรยาเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา แต่ไม่คิดว่าจะตรงขนาดนี้ แต่ผมชอบนะ สงสัยต้องยืมไปใช้บ้าง

“ผมว่าก็อรรอยไปคนละแบบนะครับ”

“จริงหรือ ผมเดาผิดแฮะ ที่แรกผมคิดว่าคุณจะทำอย่างหลังไม่ค่อยอรรอยซะอีก ไม่อย่างนั้นคุณจะทำทำไม จริงไหม”

ภรรยาไหวไหล่แล้วก้มหน้าตัดเส้นสปาเกตตีในจานตัวเองต่อไป ให้ตายสิ ผมไม่เคยรับมือกับอะไรแบบนี้มาก่อนเลยจริงๆ นะ

พอเจอตักคอดด้วยคำพูดระดับอาจารย์หมอเข้าไป เด็ก ป. ตรีอ่อนด้อยอย่างหนูก็เจ็บไปเลย มันคงเป็นเรื่องดีแล้วละ มีอาหารของเราจะได้จับไว ๆ เสียที

ไม่เอาแล้วเว้ย อาหารอิตาลีบ้างอะไร ไม่อรรอยเลยสักนิด!